

έναντισμα

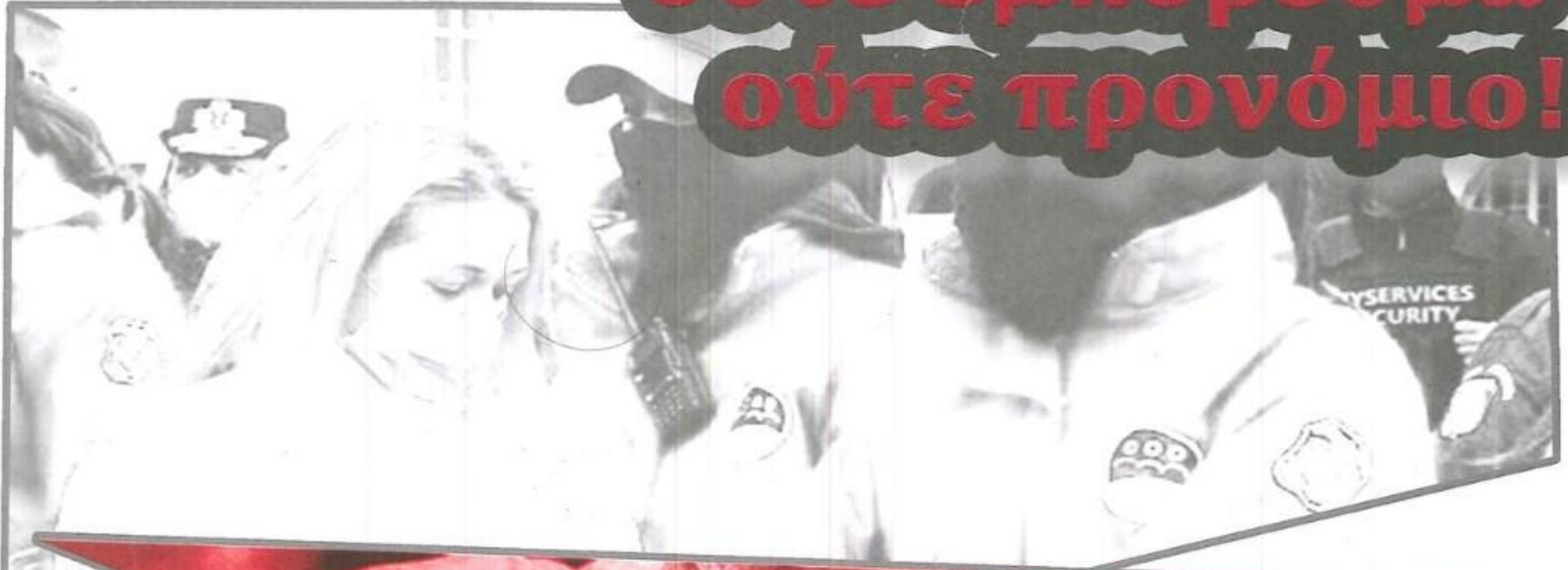
Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Τεύχος 57 / Άνοιξη 2022 / 1.5 €

ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΥΡΙΟ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

**Η υγεία δεν είναι
ούτε εμπόρευμα
ούτε προνόμιο!**

**Να παλέψουμε
για ίση, πλήρη, δωρεάν
περίθαλψη!**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 57 ΑΝΟΙΞΗ 2022

Αφιέρωμα

Η πάλη των λαών να βάλει φραγμό στην εφιαλτική προοπτική των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών (11-14)

Αρθρογραφία

-Νέος νόμος στην εκπαίδευση (4-5)

-Για τις φοιτητικές εκλογές (6-7)

-Για την ακρίβεια (8-9)

-Μαθητικό: Φασισμός, το μακρύ χέρι του συστήματος στα σχολεία (10)

-Κάτω τα χέρια από το Άσυλο (15)

-Η Ελλάδα μπροστά

στις διεθνείς εξελίξεις (16-17)

-Η φασιστικοποίηση με αφορμή την πανδημία (23)

-Για την επίθεση στα εργασιακά (24-25)

Στήλες

ΚΟΙΝΩΝΙΑ: Δολοφονία Άλκη - οπαδική βία (20)

ΙΣΤΟΡΙΑ: Για την 9η Μάη (21)

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: Ταινιοπρόταση: Τα όμορφα χωριά, όμορφα καίγονται (22)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των
Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
Αθήνα

βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12

www.agonistikeskiniseis.org

Θεσσαλονίκη

χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24

<http://resistenciaelotta.blogspot.gr>

Γιάννενα

Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,
Κουγκίου 23

<http://agonkiniseis-iaa.blogspot.gr>

Ξάνθη

Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης,
Μ. Βόγδου 20

<https://rogmixanthi.blogspot.com/>

Ηράκλειο, Κρήτη

Ζάλο. Αριστερός χώρος πολιτικής και πολιτισμού
Χαριλάου Τρικούπη 21

<https://zalosteki.blogspot.com/>

Καθώς και σε Πάτρα, Βόλο, Αλεξανδρούπολη και
άλλες περιοχές στα τραπεζάκια των
Αγωνιστικών Κινήσεων

Εθνική Τράπεζα, αρ. λογ: 771/743100

IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Στην καθημερινή συζήτηση η πορεία της πανδημίας – που μετράει πάνω από δύο χρόνια – «επισκιάστηκε» από το φόβο ενός ενδεχόμενου πολέμου που προστέθηκε στην αγωνία για την καθημερινή επιβίωση.

Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία σήμανε την έναρξη ενός πολέμου στην καρδιά της Ευρώπης που εξελίσσεται εδώ και πάνω από δύο μήνες. Από την πρώτη στιγμή ήταν εμφανές ότι οι βασικοί αντιπαρατιθέμενοι ήταν, από τη μία οι ΗΠΑ που θέλουν να εντάξουν την Ουκρανία στο ΝΑΤΟ, και από την άλλη η Ρωσία που αντιδρά στην ένταξη μιας χώρας που άλλοτε ανήκε στο δικό της στρατόπεδο και συνορεύει μαζί της. Η αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστικών χωρών έχει αναβαθμιστεί σε τέτοιο σημείο που να ακούγονται σενάρια μέχρι και για Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Τις συνέπειες του πολέμου τις βιώνει ο ουκρανικός λαός και όλοι οι λαοί παγκόσμια. Ο πόλεμος εκτίναξε τις τιμές των αγαθών στα ύψη και δημιούργησε πρόβλημα καθημερινής επιβίωσης, χωρίς να έχουμε δει εξολοκλήρου τις συνέπειες στις τιμές των προϊόντων ακόμη.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να αλλάξει το τοπίο και επιτίθεται σε όλα τα μέτωπα. Νόμος Χατζηδάκη και κατάργηση του 8ώρου, σκληροί ταξικοί φραγμοί, χτύπημα συνδικαλιστικών ελευθεριών.....

Από πλευράς των λαών υπάρχουν αντιδράσεις. Από την πρώτη στιγμή του πολέμου ξέσπασαν αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Η ακρίβεια προκάλεσε σε πολλές χώρες πολύ μαζικές κινητοποιήσεις. Στη χώρα μας εξελίσσονται σημαντικοί εργατικοί αγώνες που με τις αδυναμίες και τα προχωρήματά τους αποδεικνύουν ότι με οργάνωση και συλλογικό αγώνα μπορούμε να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας. Οι φοιτητές μπροστά στις πρώτες συγχωνεύσεις/καταργήσεις σχολών και στις επαλαμβανόμενες εισβολές της αστυνομίας στο άσυλο συγκροτούν αντιδράσεις.

Η κυβέρνηση ετοιμάζει νέο-νόμο πλαίσιο για τα Πανεπιστήμια, που διαμορφώνει ακόμη χειρότερους όρους σπουδών για τα παιδιά των φτωχών οικογενειών. Τα τελευταία αλλεπάλληλα χτυπήματα στο Άσυλο (εισβολές της αστυνομίας στο ΑΠΘ), η προσπάθεια εφαρμογής του νόμου 4777 (απειλές για πειθαρχικές διώξεις, ολοκλήρωση της εκπαίδευσης της ΟΠΠΙ) και η προσπάθεια παρέμβασης της κυβέρνησης στον τρόπο διεξαγωγής των φοιτητικών εκλογών (ενιαία ψηφοδέλτια και ηλεκτρονικές ψηφοφορίες), δείχνουν την αποφασιστικότητα της κυβέρνησης να προωθήσει την επίθεση στο δικαίωμά μας σε σπουδές, αλλά και αποκαλύπτει τον φόβο της για την οργανωμένη πάλη μας.

Στις φετινές φοιτητικές εκλογές, λοιπόν, καλούμαστε να υπερασπιστούμε τα συλλογικά μας όργανα πάλης, κόντρα στην προσπάθεια της κυβέρνησης να τα διαλύσει. Καλούμαστε να ανασυγκροτήσουμε τους συλλόγους μας και να ξανά έρθουμε σε επαφή με τις συλλογικές μας διαδικασίες.

Πρέπει να κατανοήσουμε ότι σε ένα σύστημα που λειτουργεί με γνώμονα το κέρδος των λίγων, μόνο πείνα και θάνατο έχει να προσφέρει στη πλειοψηφία. Είμαστε αναλώσιμοι, όπως αποδείχθηκε μέσα από την διαχείριση της πανδημίας, από τα εργατικά ατυχήματα, από το ποιοί είναι αυτοί που θυσιάζονται σε κάθε νέο πόλεμο.

-Θα εναντιωθούμε στο πόλεμο στην Ουκρανία και τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσίας που τον γεννά, και στην εμπλοκή της χώρας μας στο πλευρό του ΝΑΤΟ σ' αυτόν τον άδικο πόλεμο.

-Θα εναντιωθούμε στον εργασιακό μεσαίωνα που μας επιβάλλουν

-Θα εναντιωθούμε στο χτύπημα του δικαιώματός μας στην εκπαίδευση και στην κατάργηση του ασύλου.

Για μια γενιά που δεν έχει αύριο, οι αγώνες είναι το μέλλον!

Το μέλλον των σπουδών μας στα χέρια και τους αγώνες μας

Ζωή Νίστα,
τμ. Ψυχολογίας Ιωαννίνων

Σε διαδικασίες προετοιμασίας ενός νέου νόμου-πλαίσιο για τα Πανεπιστήμια φαίνεται πως βρίσκεται η Υπουργός Παιδείας, στοχεύοντας στην άμεση διαβούλευσή του. Προτού καν προλάβουν να εφαρμοστούν όλες οι πτυχές του νόμου Κεραμέως (4777), που πέρασε την περασμένη άνοιξη, νέος νόμος βρίσκεται στα σκαριά, νέα και πιο αναβαθμισμένη επίθεση έρχεται για να διαλύσει το δικαίωμα του λαού στις σπουδές.

Νέος νόμος:

Στόχοι και χρόνιοι πόθοι του συστήματος

Ο νέος νόμος στοχεύει σε ένα μεγαλύτερο ταξικό ξεσκαρτάρισμα μέσα στα Πανεπιστήμια. Στο δρόμο που χάραξε η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (αφήνοντας δεκάδες τμήματα με ελάχιστους ή και καθόλου εισακτέους), έρχονται οι συγχωνεύσεις και τα κλεισίματα σχολών. Χιλιάδες φοιτητές θα μείνουμε στο έλεος της αφαιμακτικής αγοράς εργασίας, αφού τα πτυχία μας θα γίνουν κουρελόχαρτα στα χέρια των εργοδοτών – που θα βρουν ένα ακόμη πάτημα για να μας εκμεταλλεύονται ακόμα περισσότερο. Πτυχία παρμένα από σχολές που δεν θα υπάρχουν πια, άρα άχρηστα πτυχία. Οι κόποι οι δικοί μας και των οικογενειών μας για να σπουδάσουμε θα πεταχτούν στα σκουπίδια. Θα εισαγόμαστε σε σχολές και όχι σε τμήματα, γεγονός που θα οδηγήσει σε πτυχία διαφορετικών ταχυτήτων και έτσι θα αυξάνεται η αναγκαιότητα διαρκών και δια βίου επιμορφώσεων, σεμιναρίων και κάθε είδους μεταπτυχιακών. Θα πεταγόμαστε σε χώρους εργασίας, όπου ήδη ο νόμος Χατζηδάκη τους έχει μετατρέψει σε αρένες επιβίωσης, χωρίς έστω τα βασικά επαγγελματικά δικαιώματα που προσφέρει το ενιαίο πτυχίο. Χωρίς την εργασιακή ενιαιότητα και δυνατότητα κοινών αγώνων εργαζομένων και αποφοίτων που αυτά προσφέρουν. Κεντρίζει, επομένως, αυτός ο νόμος στην εξαθλίωση των σπουδών μας και την παράλληλη αντιστοίχιση αυτής με το μετέπειτα εργασιακό μας μέλλον. Ταυτόχρονα, οι υποχρεωτικές πρακτικές θα παγιωθούν και κατά συνέπεια η απλήρωτη μας εργασία.

Εκτός όλων αυτών (γιατί η επίθεση εναντίον μας ποτέ δεν τους είναι αρκετή), επανέρχονται τα Τ.Ε.Ι. ως «Τμήματα Εφαρμοσμένων Επιστημών», τμήματα δηλαδή περαιτέρω κατηγοριοποίησης των φοιτητών – λες και η μαθητεία (απλήρωτη εργασία από τα 15), τα διετή προγράμματα κατάρτισης και τα ΙΕΚ δεν ήταν αρκετό βάρος στις πλάτες μας. Παράλληλα, υπάρχουν σκέψεις και για επαναφορά των Συμβουλίων Ιδρυμάτων ως μοχλός άσκησης ακόμα πιο ασφυκτικού ελέγχου στα Πανεπιστήμια και εφαρμογής όλων των νόμων που ψηφίζονται με

σκοπό την καταλήστευση και την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων μας. Και το μπουκάλι της εξαθλίωσης που αυτό το σύστημα μας προσφέρει δεν έχει πάτο.

Οι υποκριτικές τοποθετήσεις της κυβέρνησης περί ποιοτικής αναβάθμισης των ΑΕΙ με αυτόν τον νόμο, όχι απλά δεν μας πείθουν, αλλά μας εξοργίζουν. Μετά τον νόμο Κεραμέως (4777) που ψηφίστηκε μέσα στην καραντίνα, το σύστημα θέλει και πάλι να δείξει τα δόντια του στους φοιτητές. Επιθυμεί τη δημιουργία μιας ακόμη πιο ταξικής και άνισης Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, συμπληρώνοντας το ήδη υπάρχον αποστειρωμένο και εντατικοποιημένο πανεπιστημιακό περιβάλλον, προϊόν των προηγούμενων ψηφισμένων νόμων. Γίνεται λόγος για «αναδιαμόρφωση» του εκπαιδευτικού χάρτη, το οποίο έμπρακτα μεταφράζεται σε μαζικό αποκλεισμό παιδιών από φτωχά και λαϊκά στρώματα από τις σπουδές και στο πέταγμα χιλιάδων φοιτητών στο δρόμο χωρίς κανένα πτυχίο και αντίστοιχα επαγγελματικά δικαιώματα.

Πρώτη εφαρμογή του νόμου που δεν έχει καν ψηφιστεί

Στο πλαίσιο όλης αυτής της ενταμένης επίθεσης, εικόνα από το άμεσο μέλλον είναι η αιφνιδιαστική γνωστοποίηση στους φοιτητές του ΔΙΠΑΕ ότι σκοπεύουν να τους πετάξουν έξω από τις σπουδές, ύστερα από εισήγηση της διοικούσας επιτροπής του ΔΙΠΑΕ (ελεγχόμενης από το Υπουργείο). Σε αυτήν αναφερόταν η κατάργηση του τμήματος Μηχανικών Περιβάλλοντος, η συγχώνευση του τμήματος Μηχανικών Πληροφορικής και Ηλεκτρονικών Συστημάτων με το αντίστοιχο τμήμα των Σερρών και η μεταφορά του τμήματος Μηχανικών Παραγωγής και Διοίκησης στις Σέρρες. Και όλα αυτά πριν καν ψηφιστεί ο νέος νόμος! Για ακόμη μια φορά, η κυβέρνηση με γρήγορες και υπόγειες διαδικασίες σχεδιάζει το

επόμενο χτύπημα στη νεολαία. Ως άμεση απάντηση των φοιτητών πραγματοποιήθηκαν μαζικές γενικές συνελεύσεις, δράσεις και κινητοποιήσεις, προκειμένου να δείξουν τη δυσαρέσκεια και την εναντίωσή τους σε αυτήν την κυβερνητική κατεύθυνση. Εδώ όμως χρειάζεται να παρατηρηθεί και κάτι αρκετά σπάνιο, που μπορεί να γίνει έως και επικίνδυνο εάν χαθεί η σωστή ερμηνεία και προσέγγισή του. Η στάση του Πρύτανη του ΔΙΠΑΕ, ο οποίος κάλεσε ο ίδιος την πρώτη συνέλευση για να ενημερώσει τους φοιτητές του Τμήματος και να τους παροτρύνει να δραστηριοποιηθούν και να κινηθούν κατά αυτής της απόφασης. Τι έγινε; Ξαφνικά νοιάστηκε για εμάς;

Ποια η θέση των Πρυτάνεων και των καθηγητών

Η απάντηση σαφώς δεν μπορεί να είναι άλλη από ένα τεράστιο όχι. Πρυτάνεις και μεγαλοκαθηγητάδες δεν νοιάζονται για τίποτα άλλο πέρα από τα συμφέροντά τους. Όταν εκείνα θίγονται, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του ΔΙΠΑΕ, προσπαθούν να βγάλουν μπροστά τους φοιτητές και να τους χρησιμοποιήσουν σαν μοχλό πίεσης προκειμένου να μην χάσουν την προνομιά τους. Όλο αυτό έως ότου συμβεί μια διαπραγμάτευση με την εκάστοτε κυβέρνηση. Όταν εκείνη τους δώσει τα κατάλληλα διαπιστευτήρια και ανταλλάγματα, τότε είναι έτοιμοι να παίξουν τα κεφάλια μας. Γιατί αυτός ακριβώς είναι ο ρόλος τους μέσα στα Πανεπιστήμια. Κανένα κοινό συμφέρον δεν έχουμε με τους Πρυτάνεις και το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο. Είναι οι ίδιοι που εφαρμόζουν τους νόμους μέσα στα Πανεπιστήμια. Εκείνοι που υλοποιούν και προχωρούν μέσα σε αυτά την επίθεση ενάντια στα δικαιώματα και στις σπουδές μας και την εξειδικεύουν στο εκάστοτε τμήμα. Ας μην ξεχνάμε την στάση τους απέναντι στις πειθαρχικές διώξεις και τις διαγραφές φοιτητών που έφερε ο νόμος Κεραμέως (4777). Εκείνοι είναι που καταθέτουν τις λίστες με τα προτεινόμενα για συγχώνευση τμήματα. Τι έχουμε άραγε να διαπραγματευτούμε με αυτούς; Για ποιους κοινούς αγώνες μπορεί να γίνει λόγος;

Η αριστερά των υπουργικών διαβεβαιώσεων

Και εδώ έρχεται η κυρίαρχη αριστερά να θέσει το λιθαράκι της. ΚΝΕ, ΕΑΑΚ και ΣΣΠ εμφανίζονται για ακόμη μια φορά να υπερασπίζονται και να προτάσσουν συμβολικές κινήσεις και να βάζουν στην άκρη τους αγώνες. Έρχονται να θολώσουν και να αποπροσανατολίσουν και πάλι τον αγώνα των φοιτητών. Με θράσος, λοιπόν, ενισχύουν τη λαθεμένη και συστημική

**Σήμερα
εντατικοποίηση
στις σπουδές**

**Αύριο
πειθάρχηση
και υποταγή
στην εργασία**

Ελεγχόμενος για μια ζωή;

**Αγωνιστικές
ΑΕΤΕ
Κινήσεις**

ριζωμένη άποψη του «οι καθηγητές είναι φίλοι μας». Εξ ου και προκρίνουν ως πιο σημαντικό και αποτελεσματικό το σύρσιμο των φοιτητών έξω από τις πόρτες και τα γραφεία των Πρυτάνεων για να απαιτήσουν, όπως λένε, ενημέρωση περί των συγχωνεύσεων και επιβεβαίωση ότι αυτές δεν θα εφαρμοστούν. Και συγκεκριμένα το σύρσιμο ορισμένων μόνο αντιπροσώπων – μη τυχόν και ενοχληθεί ο εκάστοτε Πρύτανης. Καμία ερμηνεία δεν δίνουν (ή δεν θέλουν να δώσουν) περί κεντρικά αποφασισμένης πολιτικής ψήφησης και εφαρμογής αντιλαϊκών νόμων, που καθόλου δεν σχετίζονται και δεν επηρεάζονται από το κάθε τμήμα. Γιατί αυτή η ερμηνεία θέτει και πιο αγωνιστικές υποχρεώσεις, ενώ εκείνοι δεν κάνουν κανένα λόγο για αγώνες και διαδηλώσεις. Προκρίνουν ως αναγκαία τα κατά τόπους μπλοκαρίσματα του νόμου, όπου αυτός πάει να εφαρμοστεί, και ούτε που ψελλίζουν την συνολική ανατροπή του. Πρακτικές και απόψεις σαν αυτές, οικοδομούν λογικές ανάθεσης και αναμονής στο κίνημα. Ανάθεσης, από την μία, από μεριάς των φοιτητών σε λίγους εκπροσώπους και όχι εμπλοκής των ίδιων. Αναμο-

νή, από την άλλη, για το πότε θα πάνε να εφαρμοστούν πτυχές του νόμου ούτως ώστε τότε να δραστηριοποιηθούμε σαν φοιτητές. Αναμονής, δηλαδή, για το πότε οι όροι θα χειροτερέψουν για εμάς. Αυτό μόνο πίσω μπορεί να πάει τις φοιτητικές διαδικασίες, τους αγώνες και το κίνημα. Ειδικά σε μια περίοδο, όπως αυτή που διανύουμε, που το μόνο νικηφόρο είναι η μαζική συμμετοχή και πάλη.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι ίδιες δυνάμεις προσπαθούν να αποδυναμώσουν τους φοιτητικούς αγώνες και να τους οδηγήσουν σε αδιέξοδα και παύση. Καθόλου μακρινές δεν είναι οι περσινές διαδηλώσεις για τον νόμο Κεραμέως (4777), όπως και η στάση που κράτησε η κυρίαρχη αριστερά. Εξέφρασαν τα ίδια προτάγματα για συμβολικές δράσεις και κινητοποιήσεις έξω από Πρυτάνειες. Και το σημαντικότερο, κατέθεσαν στο κίνημα τη γραμμή της «μη εφαρμογής» του νόμου, αποπροσανατολίζοντας εντελώς την κίνηση και τα αιτήματα των φοιτητών. Και αυτή ακριβώς η γραμμή ευθύνεται για την παύση των αγώνων και την περαιτέρω απογοήτευση που συσσωρεύτηκε όταν ο νόμος ψηφίστηκε. Δημιούργησε αυταπάτες περί μη εφαρμογής και αποδοχή ότι ο νόμος θα ψηφιστεί (πριν καν συμβεί αυτό), αλλά τουλάχιστον ας μείνει στα χαρτιά. Κανένας νόμος δεν ψηφίζεται για να μην εφαρμοστεί, αλλά όπως γίνεται φανερό διακαής πόθος του συστήματος – βάσει των τελευταίων εξελίξεων – είναι να εφαρμοστούν πριν καν ψηφιστούν.

Αναβαθμισμένη επίθεση με νέους νόμους και αναγκαιότητα αγώνων

Μπροστά στον νέο νόμο αυτές οι απόψεις έρχονται και πάλι στην επιφάνεια. Απόψεις μη αγωνιστικές που δεν δίνουν καμία πραγματική διέξοδο, αλλά αντιθέτως πλευρίζουν τα αδιέξοδα και την ήττα. Καμία διαπραγμάτευση δεν μπορούμε να περιμένουμε οι φοιτητές με αυτούς που μας χτυπάνε διαρκώς. Τίποτα δεν έχουμε να ελπίζουμε από Υπουργείο, Πρυτάνεις και καθηγητές. Είναι εκ φύσεως και εκ θέσεως απέναντί μας, απέναντι στους αγώνες μας. Προχωρούν την κυβερνητική επίθεση και πρέπει μαχητικά να μας βρουν μπροστά τους. Γι' αυτό και κάθε άλλη άποψη εκτός από εκείνη της ανατροπής του νόμου δηλώνει

και πάλι μια προδιαγεγραμμένη ήττα. Και αυτό το διδασκόμαστε και από τις περσινές κινητοποιήσεις. Η γραμμή της ανατροπής θέτει εξ αρχής το ζήτημα της πάλης και της εμπλοκής των ίδιων των φοιτητών. Κατανοεί την επίθεση που εξαπολύεται σφοδρά απέναντί μας και θέτει το ζήτημα της αναγκαιότητας αγώνων και της πάλης που στοχεύει στο να μην περάσει ο νόμος, χωρίς διαθέσεις συνδιαλλαγής με τους εχθρούς μας. Πάλη που υποκειμένα της θα είναι οι ίδιοι οι φοιτητές και όχι κάποιοι αυτοαποκαλούμενοι φωστήρες που διακηρύττουν ότι γνωρίζουν καλύτερες μεθόδους «πάλης» (στο σημείο που η συνδιαλλαγή μπορεί να θεωρηθεί ως τέτοια), και ότι είναι οι κατάλληλοι για να δώσουν λύσεις στην πληττόμενη νεολαία, εν απουσίας της.

Από την στιγμή που γίνεται αντιληπτό ότι το σύστημα κινείται στη ρότα του να μας διαλύσει σαν νεολαία, που ποθεί να πάρει πίσω ό,τι με χρόνιους αγώνες έχουμε κατακτήσει, τότε και οι απαιτήσεις που μας τίθενται είναι πολύ περισσότερες και σοβαρότερες από παρακαλητά σε αυτούς που μας καταστρέφουν και συμβολικές κινήσεις που οδηγούν στον γκρεμό. Χρειάζεται να αναζητήσουμε τους συμμάχους μας, που δεν είναι άλλοι από τους συμφοιτητές μας. Κυβέρνηση και σύστημα προετοιμάζουν μια γενιά χωρίς δικαιώματα, μια γενιά αναλώσιμων δούλων. Ένας ακόμη νόμος πλησιάζει για να αλλάξει ό,τι γνωρίζαμε μέχρι σήμερα σαν Πανεπιστήμιο. Για να εφαρμοστεί χτυπώντας μας σε όλα τα επίπεδα – από το εντατικοποιημένο, αλλαγμένο πρόγραμμα σπουδών, την (μη) ύπαρξη της σχολής που σπουδάζουμε, την απόκτηση ενός πτυχίου, έως την αντιστοιχία και την αναγνώριση αυτού στην αγορά εργασίας, όπου θα είμαστε βορά στα χέρια της εργοδοτικής αυθαιρεσίας. Ο χαρακτήρας αυτής της εκπαίδευσης, που μέχρι σήμερα έδινε την δυνατότητα (με χίλια δυο βάσανα βέβαια) σε παιδιά από λαϊκά στρώματα να σπουδάσουν, θα αλλάξει άρδην. Δεν θα χωράμε πλέον σε αυτήν, αφού δεν θα μπορούμε να ζήσουμε και να ανταποκριθούμε στο ασφυκτικότερο πλαίσιο που αυτός ο νόμος έρχεται να παγιώσει. Η ζωή μας θα είναι ένας μαραθώνιος απόκτησης χαρτιών και δεξιοτήτων στην προσπάθεια να βρούμε μια δουλειά. Ό,τι κατακτήθηκε μέσα από αγώνες ρημάζεται, όσα δικαιώματα διεκδικήθηκαν καταληστεύονται μέρα

με τη μέρα. Αφού πρώτα μας πετούν εκτός εκπαίδευσης, στη συνέχεια μας ωθούν είτε στην ανεργία είτε στην απλήρωτη εργασία.

Το μέλλον μας είναι στα χέρια μας και το παρελθόν είναι ο σπουδαιότερος δάσκαλός μας. Μέσα από μαζικές συνελεύσεις και διαδηλώσεις, η δύναμή μας μπορεί να πάρει σάρκα και οστά και να βάλει φραγμούς στα σχέδιά τους. Η μόνη υποσχόμενη νίκης διέξοδος είναι ο δρόμος της αντίστασης και της πάλης. Φοβούνται την οργάνωσή μας γιατί ξέρουν πως αυτή μπορεί να τους στείλει στον πάτο που θέλουν να μας στοιβάξουν. Ας αντιστρέψουμε τους ρόλους. Ας τα πάρουμε όλα πίσω! Ας κερδίσουμε ακόμα περισσότερα!

Φοιτητικές Εκλογές Υπόθεση των φοιτητών

Ελένη Καταλαγαριανάκη,
Αρχιτεκτονική Βόλου

Ακολουθώντας μία χρόνια περίοδο αποσυγκρότησης των φοιτητικών οργάνων πάλης, η σπουδάζουσα νεολαία σήμερα βρίσκεται μπροστά σε μία άνευ προηγουμένου επίθεση στα δικαιώματά της από το σύστημα του πολέμου, της φτώχειας και της εργασιακής βαρβαρότητας. Μέσα στην έξαρση της πανδημίας, για πολύ μεγάλο διάστημα, οι οργανωτικές διαδικασίες του φοιτητικού κινήματος (φ.κ.) μπήκαν «στον πάγο», παρά την αναγκαιότητα μιας μαζικής, συλλογικής και αποφασιστικής απάντησης στο κύμα αντιλαϊκών-αντιδραστικών νόμων της κυβέρνησης. Τρία χρόνια από την τελευταία διεξαγωγή φοιτητικών εκλογών, η απομαζικοποίηση και αποπολιτικοποίηση των Φοιτητικών Συλλόγων και των διαδικασιών τους γίνεται πιο φανερή από ποτέ, με τεράστιο ποσοστό φοιτητόκοσμου να μην έχει παρακολουθήσει ή συμμετάσχει ποτέ σε συλλογική πολιτική διαδικασία.

Οι Φοιτητικοί Σύλλογοι ως όργανα πάλης της νεολαίας

Για εμάς, οι Φοιτητικοί Σύλλογοι (Φ.Σ.) αποτελούν εκείνα τα όργανα πάλης της φοιτητικής νεολαίας μέσα από τα οποία μπορεί να οργανώσει τους αγώνες της, να τραβήξει πορεία ενάντια στο σύστημα που τσακίζει τα δικαιώματά της. Οι Φοιτητικοί Σύλλογοι (Φ.Σ.) είναι οι εστίες του κινήματος, όπου μέσα από την ανώτερη διαδικασία αυτών - τη Γενική Συνέλευση (Γ.Σ.) - ο πλατύς φοιτητόκοσμος καλείται να πάρει αποφάσεις και να οργανώσει την πάλη του. Κόντρα στη λογική του ατομικού δρόμου, της λογικής του «βγάλ τα πέρα μόνος σου» και του «τίποτα δεν αλλάζει», οι Γενικές Συνελεύσεις (Γ.Σ.) συλλογικοποιούν τα προβλήματα του φοιτητόκοσμου, και προωθούν τη συλλογική συζήτηση και τη μαζική διεκδίκηση. Αποτελούν το ανώτερο, το πιο δημοκρατικό όργανο πάλης που έχει στην κατοχή της η σπουδάζουσα νεολαία. Με τον ίδιο τρόπο, οι φοιτητικές εκλογές κατοχυρώθηκαν για να υπηρετήσουν την ανάγκη των φοιτητικών μαζών να καταγράψουν τους πολιτικούς συσχετισμούς στο εσωτερικό του κινήματος, να καταστήσουν την ύπαρξη των Διοικητικών Συμβουλίων (Δ.Σ.) και την δημοκρατική λειτουργία αυτών, και να χαράξουν την πορεία του αγώνα τους. Οι συλλογικές διαδικασίες των φοιτητών ενεργοποιούν και πολιτικοποιούν τους συλλόγους και κατ' επέκταση το ίδιο το φ.κ.. Γι' αυτό, η ύπαρξη, η πραγματοποίηση και η προσπάθεια μαζικοποίησής τους οφείλει να είναι ο κύριος στόχος των δυνάμεων με αναφορά στους αγώνες και το κίνημα.

Σύσσωμο το σύστημα και το πολιτικό του προσωπικό έχουν ανοίξει μέτωπο λυσσαλέας επίθεσης στις συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες των φοιτητικών μαζών και των Συλλόγων τους. Μέσα σε μία μικρή περίοδο το Άσυλο καταπατήθηκε επανειλημμένα από τα ΜΑΤ και την ασφάλεια, δρομολογήθηκαν οι πειθαρχικές διώξεις του ψηφισμένου νόμου 4777, ξεκίνησε η εκπαίδευση των 400 που θα στελεχώσουν τις ΟΠΠΙ. Εν όψη φοιτητικών εκλογών, μάλιστα, ανακοινώθηκε ότι 17 Μαΐου θα υπάρξει και η πρώτη παρουσία της ΟΠΠΙ σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Ωστόσο, το μέτρο αυτό πήρε ξανά αναβολή, μετά και τις κινητοποιήσεις που πυροδότησε η νέα βίαιη επίθεση στο ΑΠΘ και οι φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν κανονικά, χωρίς την «ενόχληση» της αστυνομίας.

Οι δηλώσεις της κυβέρνησης της ΝΔ ένα προηγούμενο διάστημα για την δρομολόγηση ενιαίων ψηφοδελτίων, ακόμα και ηλεκτρονικών ψηφοφοριών, αποτελούν μία προκλητική προσπάθεια του συστήματος να βάλει χέρι στη λειτουργία των συλλογικών οργάνων πάλης των φοιτητών. Το φ.κ. χρειάζεται να υπερασπιστεί τον **ανεξάρτητο χαρακτήρα και λειτουργία των διαδικασιών του**, ενάντια στην πολιτική της φασιστικοποίησης που προσπαθεί να πετάξει εκτός πανεπιστημίων τις προοδευτικές και αγωνιστικές φωνές. Οι Φοιτητικοί Σύλλογοι υπάρχουν ακριβώς για να στέκονται ενάντια στην καταγιστική επίθεση στα δικαιώματα όλου του λαού και δεν έχουν κανένα ρόλο συλλειτουργού με το σύστημα, που θέλει τις λαϊκές και νεολαιίστικες μάζες αλυσοδεμένες και με σκυμμένο το κεφάλι απέναντι στην εκμετάλλευση και την εξαθλίωση που βιώνουν καθημερινά. Για να υπερασπιστούν την πολιτική ανεξαρτησία τους από τον κρατικό μηχανισμό, χρειάζεται να υπερασπιστούν την οικονομική τους αυτοτέλεια και να μην δέχονται καμία

χρηματοδότηση από αυτόν.

Στην αναζήτηση, την οικοδόμηση και την κατάκτηση ενός δικού της μέλλοντος - πέρα από αυτό του πολέμου και της φτώχειας που της υπόσχεται το σύστημα - ο μόνος δρόμος για την νεολαία είναι η οργάνωση και η πάλη στο πλάι του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Οι φοιτητικές εκλογές αποτελούν ένα ακόμα πεδίο συγκρότησης του φ.κ. σε αυτή την κατεύθυνση και γι' αυτό υπερασπιζόμαστε τον πολιτικό τους χαρακτήρα, κόντρα σε εκλογικιστικές λογικές αποσυγκρότησης, καπελώματος και αποπροσανατολισμού. Και σε αυτήν την διαδικασία του κινήματος, λοιπόν, καταθέτουμε το σύνολο της άποψής μας για την αντιιμπεριαλιστική-αντικαπιταλιστική-αντισυνδιαχειριστική-αντιφασιστική κατεύθυνση στην πάλη, και ζητάμε την πολιτική στήριξη του φοιτητόκοσμου για την καλύτερη δυνατή προώθηση αυτής της κατεύθυνσης.

Παθογένειες της πανδημίας

Αναγνωρίζουμε πως σε αυτήν τη φάση οι Φοιτητικοί Σύλλογοι χαρακτηρίζονται από μία κατάσταση κινηματικής αποσυγκρότησης, αποπολιτικοποίησης και απομαζικοποίησης που γενικά επικρατεί στους χώρους δουλειάς και σπουδών. Τα προηγούμενα δύο χρόνια - με τη μη πραγματοποίηση φοιτητικών εκλογών - βρήκαμε διαλυμένα και σε πολλές περιπτώσεις απονεκρωμένα Διοικητικά Συμβούλια (Δ.Σ.), ενώ ακόμα και τώρα - μετά την επιστροφή της πλατιάς φοιτητικής μάζας στις (μέχρι πρόσφατα κλειστές) σχολές - οι Φοιτητικοί Σύλλογοι αντιμετωπίζουν δυσκολίες πολιτικής ενεργοποίησης. Η πανδημία και οι περιορισμοί που αυτή έθεσε στην διεξαγωγή των πολιτικών διαδικασιών, αλλά και η απουσία του φοιτητόκοσμου από τα αμφιθέατρα με την εφαρμογή της τηλεεκπαίδευσης, οδήγησαν στο να βαθύνει ακόμη περισσότερο το πολιτικό κενό που εντοπίζαμε και σε μία προ-covid συνθήκη.

Η απουσία πολιτικής ζύμωσης στους μαζικούς χώρους, καθώς και η απομόνωση που έφεραν τα τηλε-, οδήγησε στο παραπέρα ριζωμα της αστικής ιδεολογίας του ατομικού δρόμου και της ατομικής αντιμετώπισης προβλημάτων. Σε μία πρώτη φάση, η προοπτική της συλλογικότητας και της πάλης για δικαιώματα αποτελεί πλέον χαρτογράφητα νερά για μεγάλο ποσοστό της νεολαίας. Σε ένα δεύτερο επίπεδο, η υπόθεση της οργάνωσης των αντιστάσεων οφείλει να συστηθεί ξανά στις πλατιές φοιτητικές μάζες, ενάντια σε λογικές εκπροσώπων και γρήγορων, εύκολων λύσεων του «εδώ και τώρα». Στην καθημερινή μας παρέμβαση γίνεται πλήρως αντιληπτό πόσο κρίσιμο είναι, η έντονη δυσaréσκεια και οργή που νιώθει η νεολαία απέναντι στην λυσσαλέα επίθεση του συστήματος στα δικαιώματά της σε σπουδές, δουλειά και ελευθερίες, να μετατραπεί σε μαζικές, κινηματικές διαδικασίες μέσα στους Συλλόγους και τις Γενικές Συνελεύσεις της.

Πλάι-πλάι στην τηλε-εκπαίδευση, την τηλε-εργασία και τις τηλε-εξετάσεις, το σύστημα επιχείρησε να κατοχυρώσει στις συνειδήσεις της νεολαίας και τον τηλε-συνδικαλισμό. Μέσα στις ουσιαστικές δυσκολίες πραγματοποίησης πολιτικής παρέμβασης και μαζικών κινητοποιήσεων που έθεσε ο υγειονομικός κίνδυνος, δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που είδαμε την προώθηση ηλεκτρονικών συνελεύσεων, καθώς και την παγίωση της ηλεκτρονικής διενέργειας των «διαλυμένων» Δ.Σ. - ακόμα και μετά την επιστροφή του φοιτητόκοσμου στους χώρους σπουδών. Με την ευγενική χορηγία των κυρίαρχων συστημικών δυνάμεων (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-«ανεξάρτητων»), το σύστημα συνεχίζει να προωθεί τις τηλε-ψηφοφορίες και κάνει απόλυτα ξεκάθαρο ότι θέλει την φοιτητική νεολαία κλεισμένη στα σπίτια της, αποχαυνωμένη στην οθόνη του υπολογιστή και απομακρυσμένη από κάθε συλλογική πολιτική διαδικασία.

Αλλά και η κυρίαρχη αριστερά κουβαλάει τις ευθύνες της, αφού μέσα στο δίχρονο της πανδημίας αναλώθηκε σε εικονικές κινητοποιήσεις αντιπροσώπων του φ.κ., οι οποίες δεν προωθούσαν την ανάγκη να πραγματοποιηθούν μαζικές κινηματικές διαδικασίες. Δεν είναι λίγες οι φορές που ΠΚΣ και ΕΑΑΚ αποθέωσαν την υπόθεση της εξ' αποστάσεως συνδιοίκησης και στήριξαν την εφαρμογή των τηλε-. Οι δυνάμεις αυτές πρέπει να χρεωθούν την ανεμπιστοσύνη τους στις πλατιές φοιτητικές μάζες και την οργάνωση των αγώνων,

που είχε σαν αποτέλεσμα να τις κλειδώσει περαιτέρω πίσω από τις οθόνες των τηλε-μαθημάτων. Αγνόησαν το πολιτικό καθήκον που κουβαλάει η αριστερά να αναδείξει την αντιδραστικότητα του συστήματος και της κυβέρνησης κατά την διάρκεια της πανδημίας, και άφησαν την πολιτική του συστήματος να παίζει μπάλα μόνη της στις συνειδήσεις της νεολαίας, τρέχοντας σε τηλε-διασκέψεις με το καθηγητικό κατεστημένο.

Το σύστημα ακόμα τρέμει την οργάνωση των φοιτητικών μαζών – Καμία παρέμβαση του κράτους στις διαδικασίες των φοιτητικών συλλόγων

Μέσα σε αυτό το πολιτικό κενό, οι «εκσυγχρονισμένοι» των ΔΑΠ-ΠΑ-ΣΠ-«ανεξάρτητων» άνοιξαν και ανοίγουν όλη την κυβερνητική ατζέντα περί ηλεκτρονικών ψηφοφοριών για την διαδικασία των φοιτητικών εκλογών. Το σύστημα που υποστηρίζουν προσπαθεί επανειλημμένα να παρέμβει και να καταστείλει κάθε συλλογική διαδικασία. Απαγορεύουν διαδηλώσεις και απεργίες, επιβάλλουν το 50%+1 στα σωματεία, επιχειρούν να εμποδίσουν την διεξαγωγή Γενικών Συνελεύσεων και καταλήψεων – ονομάζοντάς τις παρεμπόδιση της «ομαλής ακαδημαϊκής λειτουργίας» των ιδρυμάτων κ.ο.κ.. Στο ίδιο ακριβώς πλαίσιο της φασιστικοποίησης, οι ηλεκτρονικές ψηφοφορίες αποκόπτουν τους φοιτητές από την πολιτική ζύμωση που εξελίσσεται κατά την διάρκεια των εκλογών. Δίνουν την δυνατότητα νοθείας και παραποίησης των αποτελεσμάτων στο ίδιο το σύστημα, που έχει λυσσάξει να φιμώσει τις προοδευτικές απόψεις. Στο ίδιο το σύστημα που φακελώνει αγωνιστές, που «αποπροσανατολίζει» τις πλατιές φοιτητικές μάζες, που προσπαθεί να ελέγξει τους συλλόγους και που, με σύντομες διαδικασίες, προσπαθεί να καταστείλει το ανεξάρτητο από το κράτος και τους μηχανισμούς του φοιτητικό κίνημα.

Τα ψέματα των συστημικών φωνών περί «δημοκρατικού χαρακτήρα» των τηλε-ψηφοφοριών και τα επιχειρήματα περί «ανωνυμίας και απορρήτου της ψήφου», δεν μπορούν να κρύψουν την πραγματικότητα – πόσο μάλλον την στιγμή που τις τοποθετήσεις τους ακολουθούν οι αντιδραστικές κατευθύνσεις της κυβέρνησης για το ενιαίο ψηφοδέλτιο και την κατάργηση των πολιτικών παρατάξεων. Η «απο-κομματικοποίηση» έρχεται να πατήσει στην διαχρονική συκοφαντία που οι φοιτητικές εκλογές, οι Γενικές Συνελεύσεις, και συνολικά ο δρόμος των συλλογικών διαδικασιών, αντιμετωπίζουν από αντιδραστικές φωνές και από το καθηγητικό κατεστημένο. Το γνωστό τσουβάλιασμα των αριστερών παρατάξεων και σχημάτων αποτελεί προσπάθεια του συστήματος να διαβρώσει την έννοια του συνδικαλισμού, της ενότητας και αντιπαράθεσης απόψεων στα πλαίσια του κινήματος, καθώς και την ίδια την υπόθεση της συλλογικότητας, ώστε να προωθήσει ανενόχλητο την επίθεσή του.

Ωστόσο, την ίδια στιγμή, ο φόβος του συστήματος δεν μπορεί να κρυφτεί. Η συζήτηση (παρά το γεγονός ότι δεν υλοποιήθηκε) για διεξαγωγή των φοιτητικών εκλογών στις 18 Μάη με παρουσία αστυνομίας, οι πειθαρχικές διώξεις του νόμου Κεραμέως, η εγκατάσταση των ΟΠΠΙ και ελεγχόμενων εισόδων στις σχολές μας, η διαρκής προσπάθεια να αποδυναμώσει και να διαλύσει τα σωματεία του εργαζομένου λαού και τους συλλόγους της σπουδάζουσας νεολαίας, η πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, ξεσκεπάσει τις προσπάθειες του συστήματος να θωρακίσει τον εαυτό του μπροστά στην προοπτική των αντιστάσεων του νεολαιίστικου, λαϊκού και εργατικού κινήματος. Γνωρίζει πολύ καλά ότι η λυσσαλέα και ολομέτωπη επίθεση σε κάθε δικαίωμα που έχει απομείνει στον λαό, θα οδηγήσει σε ξεσπάσματα και αντιδράσεις. Η ένταση της φασιστικοποίησης σε κάθε χώρο σπουδών, δουλειάς, ζωής δεν είναι τίποτα άλλο από την προετοιμασία του συστήματος να καταπνίξει οποιαδήποτε οργάνωση και διεκδίκηση από την πλευρά των λαϊκών μαζών.

Αντίσταση και Αγώνας για τα δικαιώματά μας σε σπουδές-δουλειά-υγεία-ζωή

Κατανοούμε τον δύσκολο δρόμο οργάνωσης και αγώνα που έχουμε να διανύσουμε για να μπει ουσιαστικός φραγμός στα μέτωπα της επίθεσης που το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα εξαπολύει ενάντια στους λαούς του κόσμου. Κόντρα στην επίθεση του συστήματος, κόντρα στην λογική της

ανάθεσης και της συνδιαλλαγής, θεωρούμε ότι η αγανάκτηση του φοιτητικού κόσμου μπροστά στο μέλλον του πολέμου, της ακρίβειας και της εκμετάλλευσης, πρέπει να πάρει κινηματικά και πολιτικά χαρακτηριστικά. Η οργή της νεολαίας χρειάζεται να εκφραστεί μέσα από τη συλλογική οργάνωση και πάλη. Χρειάζεται να πάρει την κατάσταση στα χέρια της και να γίνει το υποκείμενο του αγώνα για την ανατροπή των αντιλαϊκών όρων σπουδών, δουλειάς και ζωής που μας υπόσχονται.

Απέναντι στην καταστολή και την πολιτική της φασιστικοποίησης, χρειάζεται να παλεύουμε για την μεγαλύτερη δυνατή ανασυγκρότηση μαζικών όρων πάλης μέσα από τους Φοιτητικούς Συλλόγους, ώστε αυτοί να αποτελέσουν πραγματικές εστίες οργάνωσης και αγώνα που θα ενώνονται στο δρόμο σε ένα μέτωπο Αντίστασης και Διεκδίκησης. Μακριά από τα όργανα συνδιοίκησης, μέσω των οποίων οι φοιτητικές αντιδράσεις κατευθύνονται σε ακίνδυνους για το σύστημα δρόμους.

Είναι πολιτικό μας καθήκον παράλληλα να παλεύουμε για την αντιιμπεριαλιστική-αντικαπιταλιστική-αντισυνδιαχειριστική-αντιφασιστική κατεύθυνση μέσα στους Φοιτητικούς Συλλόγους. Ενάντια στην εξάρτηση της χώρας μας, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Ενάντια στην φτώχεια, την ακρίβεια, τους ταξικούς φραγμούς και τον εργασιακό μεσαίωνα. Ενάντια στις αυταπάτες για ένα φιλολαϊκό καπιταλισμό και την συνδιαλλαγή με τους κρατικούς μηχανισμούς, για ένα ανεξάρτητο φοιτητικό κίνημα. Ενάντια στην φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, τον εθνικισμό, το φασιστικό μίσος και την τρομοκρατία.

Αποτελέσματα Φοιτητικών Εκλογών 2022

Σε μία περίοδο που η νεολαία της χώρας μας, δίπλα στον υπόλοιπο λαό, έρχεται αντιμέτωπη με την αναβαθμισμένη – σαρωτική επίθεση απέναντι στα δικαιώματά της, η έκφραση της δυσαρέσκειάς της απέναντι στην κυβερνητική πολιτική αποτυπώνεται σε κάθε επίπεδο. Στα αποτελέσματα των φετινών φοιτητικών εκλογών η χαρακτηριστική πτώση των καθεστωτικών παρατάξεων (με εξαίρεση το Bloco) και ιδιαίτερα της κυβερνητικής παράταξης ΔΑΠ – ΝΔΦΚ, επιβεβαιώνουν αυτήν την αποστροφή. Η εγκληματική πολιτική που εφαρμόστηκε στη διάρκεια της πανδημίας απέναντι στην υγεία του λαού και η οποία πλαισιώθηκε από την ένταση της φασιστικοποίησης, της καταστολής, της λιτότητας, των ταξικών φραγμών, την έλλειψη εργασιακής προοπτικής, τη στοχοποίηση της νεολαίας, διαμορφώνει στις νέες συνειδήσεις τη δικαιολογημένη δυσαρέσκεια για τη συστημική πολιτική. Το αποτέλεσμα αυτού του καταβαθρώματος της ΔΑΠ – ΝΔΦΚ συνοδεύει η εκλογική άνοδος της ΠΚΣ, η οποία αποτελεί την πρώτη φοιτητική παράταξη πανελλαδικά, και σε μικρότερο βαθμό η άνοδος των ΕΑΑΚ. Αυτό το αποτέλεσμα δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσει την αγωνιστική ενίσχυση του φοιτητικού κινήματος, για λόγους που έχουν αναφερθεί ήδη και αφορούν τον τρόπο που λειτούργησαν αυτές οι δυνάμεις στην περίοδο της πανδημίας, αλλά και γενικότερα μέσα στις σχολές. Από την άλλη η καταγεγραμμένη πτώση της ΔΑΠ – ΝΔΦΚ δείχνει από μεριάς του συστήματος την κατεύθυνση διάλυσης, υποτίμησης και αστικοποίησης των φοιτητικών συλλόγων, όπως αποτυπώνεται και με το νόμο 4777.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις κατοχύρωσαν την παρουσία τους σε 26 Φοιτητικούς Συλλόγους με 336 ψήφους στήριξης και 11 έδρες. Για εμάς, οι φοιτητικές εκλογές αποτελούν μια μάχη προκειμένου να ενισχυθεί πανελλαδικά και ενιαία στους Φοιτητικούς Συλλόγους η κατεύθυνση της αντίστασης, της διεκδίκησης, του αγώνα. Το φετινό αποτέλεσμα, αποτυπώνει αφενός τη δυσκολία σύνδεσης με τις φοιτητικές μάζες, με όρους που να ανταποκρίνονται στις αναβαθμισμένες ανάγκες που θέτουν οι σημερινές δύσκολες και επικίνδυνες συγκυρίες. Αφετέρου, το πανελλαδικό σώμα αγωνιστών που έδωσε την εκλογική μάχη και στήριξε τη φωνή της αντίστασης και του αγώνα, κόντρα στο κλίμα απογοήτευσης και ηττοπάθειας της περιόδου, αποτυπώνει τις δυνατότητες και το πολιτικό - οργανωτικό μας χρέος να ενισχύσουμε μαζικά και αποφασιστικά αυτή τη φωνή στους συλλόγους. Επειδή για τη γενιά που δεν έχει αύριο, το μέλλον μπορεί να κατοχυρωθεί στους αγώνες, συνεχίζουμε να παλεύουμε στους Φοιτητικούς Συλλόγους τη γραμμή της αντίστασης και του αγώνα για τα δικαιώματά μας σε σπουδές – δουλειά – ελευθερίες – υγεία.

Ακρίβεια

Για να σπουδάσουμε, πρέπει πρώτα να μπορούμε να επιβιώσουμε

Σταύρος Παπαγεωργίου,
Φυσικό ΘεσσαλονίκηςΗ ακρίβεια ως «σάρκα εκ της σαρκός»
του καπιταλισμού

Το ζήτημα της ακρίβειας δεν είναι κάτι που έπεσε απ' τα «ουράνια». Όσο αυτονόητη και να φαίνεται αυτή η διαπίστωση σε ορισμένους, κρίνεται σκόπιμο να υπογραμμιστεί εξ αρχής. Επειδή, είτε δεν την αντιλαμβάνονται όλοι σαν τέτοια είτε το σύστημα προσπαθεί με κάθε τρόπο και μέσο να μας πείσει περί του αντιθέτου. Όπως γίνεται ήδη κατανοητό, η αναφορά μας στους «όλους» είναι ταξικά φορτισμένη. Οι πλατιές λαϊκές και εργαζόμενες μάζες - απ' την πλευρά των οποίων προσεγγίζουμε το θέμα - ανεξάρτητα του πόσο (δε) γνωρίζουν από οικονομική θεωρία, αστική ή μαρξιστική, περί πληθωρισμού και άλλων δυσνόητων θηρίων, καταλαβαίνουν πολλά περισσότερα απ' όσα θεωρούν αυτοί που μιλάνε «καθ' έδρα» για την πραγματική οικονομία. Η λαϊκή αγορά, το σούπερ μάρκετ, το βενζινάδικο, οι λογαριασμοί και τα λεφτά που δε φτάνουν, τους έχουν μάθει από πρώτο χέρι τι εστί καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, με τη φτωχοποίηση των πολλών (και τον πλουτισμό των λίγων) να αποτελεί όχι εξαίρεση, αλλά κανονικότητα.

Απ' την άλλη πλευρά έχουμε τους καπιταλιστές, τη ντόπια αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές. Και αυτοί καταλαβαίνουν τι σημαίνει ακρίβεια και φτώχεια, αλλά με το δικό τους τρόπο, ως η άλλη όψη του νομίσματος. Επειδή είναι υπεύθυνοι γι' αυτά που βιώνει ο λαός! Γι' αυτούς όλους, η ακρίβεια αποτελεί γέννημά τους, κατάσταση σύμφυτη με τη δικιά τους ύπαρξη, η οποία «πατάει» και εδράζεται πάνω στην εξουσία του κεφαλαίου πάνω στην εργατική τάξη και τους λαούς. Καταλήγουμε λοιπόν στο εξής. Ότι η ακρίβεια έχει φορέα που την προκαλεί και υποκείμενο που τη βιώνει. Θύτες και θύματα, εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενοι, ή όπως αλλιώς τους ονομάσουμε, όπου οι πρώτοι δε μπορούν να υπάρξουν χωρίς τους δεύτερους, δίχως όμως να ισχύει το αντίστροφο. Χωρίς να παραγνωρίζουμε πως η ακρίβεια εμφανίζει υφέσεις και αυξήσεις, η τροχιά που διαγράφει η εξέλιξη των γεγονότων, είναι σταθερά προς την ίδια κατεύθυνση. Στο να γίνεται ολοένα και πιο δυσβάσταχτη η ζωή των πολλών.

Με δύο λόγια, λοιπόν, δεν αντιμετωπίζουμε μόνο ένα «σύμπτωμα», αλλά μια ολόκληρη «ασθένεια». Αυτή δεν είναι παρά το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα που εκφράζει την πραγματική του φύση και η ακρίβεια μια έκφραση των οικονομικών νόμων με τους οποίους λειτουργεί. Είμαστε σε θέση να καταπολεμήσουμε την ασθένεια στο όλον της; Η απάντησή μας είναι συγκεκριμένη. Δε μπορεί να τεθεί αυτό σαν ζήτημα του σήμερα. Δεν εμμένουμε στη συνειδητοποίηση του σημερινού αρνητικού ταξικού συσχετισμού για να απογοητεύσουμε. Το ακριβώς αντίθετο. Θέλουμε να απελευθερώσουμε αγωνιστικές διαθέσεις και να κινήσουμε τα πράγματα προς τα

«μπρος». Αποτελεί ζήτημα πρώτης γραμμής, ζήτημα αναγκαιότητας και επιβίωσης η πάλη ενάντια σε αυτό που ονομάσαμε σύμπτωμα. Και γι' αυτά θα αναφερθούμε παρακάτω.

Για την σημερινή έκφανση της ακρίβειας

Θα ήταν λανθασμένη μια προσέγγιση του κύματος ακρίβειας, αυξήσεων και ανατιμήσεων ως και σε βασικά αγαθά, ως ένα φαινόμενο απλά των τελευταίων λίγων μηνών. Αν και θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε από όσο πίσω θέλουμε, αναλογικά με το βάθος της επίθεσης στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των λαϊκών στρωμάτων, ας περιοριστούμε στην τελευταία (περίπου) δεκαετία.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση, τα μνημόνια που επιβλήθηκαν στη χώρα και το λαό μας, ο μοχλός πίεσης του «χρέους» και όλη η λεγόμενη «δημοσιονομική προσαρμογή» που εφαρμόστηκε από κάθε διαδοχική κυβέρνηση, πέρασε σαν θύελλα πάνω από μισθούς, συντάξεις, επιδόματα και ό,τι κατάφερε να κερδίσει ο λαός με την πάλη του τις προηγούμενες δεκαετίες. Έτσι βρήκε τον κόσμο της εργασίας και τα παιδιά του το τέλος της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και το δήθεν «τέλος των μνημονίων». Και μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης από τη Νέα Δημοκρατία και τα ανάλογα χτυπήματα που συνάδουν με μια «καθαρή» Δεξιά... ήρθε η πανδημία. Η πανδημία, η οποία πρέπει να σημειωθεί, πως ακόμα αφήνει βαριά τη σκιά και το μαύρο αποτύπωμά της, με τα χιλιάδες θύματα που θρηνεί ο λαός μας. Άσχετο αν σήμερα η εγκληματική κρατική διαχείριση την έχει εξαλείψει απ' το προσκήνιο της επικαιρότητας για «τουριστικούς» λόγους. Όπως γράφαμε και απ' τους πρώτους μήνες της διαφαινόμενης εγκληματικής

διαχείρισης του ιού απ' την πλευρά του κράτους, «το σύστημα κάνει την πανδημία ευκαιρία». Και μόνο να δούμε τι κατάφερε να περάσει αυτά τα τελευταία δύο χρόνια. Νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη στις σπουδές, νόμο Χατζηδάκη στα εργασιακά, αλλαγές στο ασφαλιστικό και πόσα ακόμα.

Τα λοκντάουν, η συρρίκνωση των εμπορικών και παραγωγικών δραστηριοτήτων και η εν γένει επιβράδυνση των κύκλων λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματος, «αρρώστησαν» το λαό, το ίδιο και ίσως και παραπάνω σε κάποιες περιπτώσεις με τον κορωνοϊό. Δεν έλειψαν μέχρι και οι συστημικοί αναλυτές που προειδοποιούσαν ότι για πολύ κόσμο, εκατοντάδες χιλιάδες, οι επιπτώσεις απ' την αδυναμία του να δουλέψει θα ήταν αυτή που θα έθετε τη ζωή του πραγματικά σε κίνδυνο. Το αντεργατικό οπλοστάσιο, λοιπόν, που ψηφίστηκε και διαμορφώθηκε (και) μέσα στην περίοδο της πανδημίας και η εξελισσόμενη φτωχοποίηση μιας μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, συνέτειναν και συντείνουν στην καταβάρθρωση του βιοτικού επιπέδου της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Και ύστερα μας ήρθε ο πόλεμος. Η ιμπεριαλιστική επέμβαση της Ρωσίας στην Ουκρανία, πέρα απ' τα χιλιάδες θύματα που καθημερινά δημιουργεί και αφήνει πίσω της, παρήγαγε και παράγει κλονισμούς στην παγκόσμια οικονομία και ιδιαίτερα στην αγορά ενέργειας και στον τρόπο που αυτή λειτουργούσε τις τελευταίες δεκαετίες. Αφενός η παράλυση της ίδιας της ουκρανικής οικονομίας, η οποία τροφοδοτεί με πρώτες ύλες, μεταλλεύματα, σιτηρά κ.λπ. ολόκληρη την Ευρώπη, καθώς και το όλο μπαραζΐ κυρώσεων της Δύσης προς τη Ρωσία ως απάντηση στην εισβολή και ως μέσο πίεσης, δημιουργούν αναπόφευκτες συνέ-

πείες για τους λαούς. Μια ενεργειακή και επισιτιστική κρίση έχει πέσει πάνω απ' την Ευρώπη, όπου η Ελλάδα όντας εξαρτημένη οικονομικά, παραγωγικά, ενεργειακά, βρίσκεται στη μέγερη της ιμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης και ως προς αυτή την πλευρά, πράγμα που φαίνεται με τις αυξήσεις στα καύσιμα, στην ενέργεια και σε άλλα βασικά αγαθά.

Αναγκαίο συμπλήρωμα της ταξικής επίθεσης στους φοιτητές

Η ολοένα και πιο ταξική εκπαίδευση, η οποία επικυρώνεται με τον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη ο οποίος ψηφίστηκε εν μέσω πανδημίας όπως αναφέραμε, αποτελεί μια «κανονικότητα» κατά το σύστημα, στην οποία από νωρίς οφείλουν να διαπαιδαγωγούνται οι νέοι άνθρωποι. Το πανεπιστήμιο δεν είναι για όλους, λίγοι θα μπαίνουν, λιγότεροι θα βγαίνουν. Πέραν όμως της ολοένα εντεινόμενης εντατικοποίησης των σπουδών, η οποία δημιουργεί ένα ασφυκτικό πλαίσιο φοίτησης, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες βλέπουν την κλειψύδρα να μετράει αντίστροφα, όχι μόνο από τα όρια που θέτει το κράτος (διαγραφές στα «v+2» χρόνια), αλλά και βάση των εξόδων που καλούνται να αντιμετωπίσουν στην καθημερινότητά τους. Ενοίκια, φαγητό, λογαριασμοί, ψώνια για το σπίτι και να μην ξεχνάμε σε πόσες σχολές καλούμαστε να αγοράσουμε αναλώσιμα απ' την τσέπη μας. Αποτελεί, λοιπόν, αντικειμενικότητα ότι ο κάθε φοιτητής και φοιτήτρια δεν αντιμετωπίζει την ακρίβεια απλά σαν ένα «φάντασμα» που πλανιέται πάνω απ' την κοινωνία, αλλά σαν κάτι που τους χτυπάει άμεσα!

Έχουμε να αντιμετωπίσουμε τις καθημερινές απαιτήσεις της σχολής σε ένα «ράλι» για το πτυχίο, ενώ παράλληλα πετσοκόβονται ολοένα τα δικαιώματα σε δωρεάν στέγαση, σίτιση, μεταφορές και συγγράμματα. Ας σκεφτούμε μόνο ότι υπάρχουν φοιτητικές εστίες στις οποίες οι φοιτητές πληρώνουν εισφορά-«ενοίκιο» για τη διαμονή τους, ότι σε πολλές λέσχες δεν τρώνε όλοι δωρεάν ή ότι έχει ανακινηθεί η συζήτηση για περικοπή του δωρεάν έντυπου συγγράμματος. Σε αυτές τις συνθήκες, φοιτητές προερχόμενοι απ' τα χαμηλότερα εργαζόμενα και λαϊκά στρώματα, εξωθούνται στα όρια. Ή θα αναγκαστούν να «βάλουν τα πόδια στην πλάτη» και να τελειώσουν τη σχολή σε λιγότερα και απ' τα «v» χρόνια, είτε θα βρουν μια δουλειά, επειδή οι γονείς «δε βγαίνουν». Και φυσικά μία μερίδα κόσμου θα εγκαταλείψει εντελώς τις

σπουδές, πριν προλάβουν να τους «καθαρίσουν» τα όρια φοίτησης και οι διαγραφές.

Μια άλλη παρανόηση στην οποία προσπαθεί να μας πείσει το σύστημα, για να θολώσει την ταξική του πολιτική, αποτελεί το αφήγημα ότι «η ζωή τα έχει αυτά». Δηλαδή, είναι αντικειμενικό να υπάρχουν «δυσκολίες» τις οποίες κάποιος δεν θα αντέ-

όχι σε επίπεδο λόγων και καταδίκης της πολιτικής της ακρίβειας, αλλά σε επίπεδο πράξεων και στο αν το αντιλαμβάνονται σαν ένα ζήτημα που πρέπει να τίθεται και να ανοίγει στους Φοιτητικούς Συλλόγους ως ζήτημα πάλης και με όρους πάλης. Έχουμε παρατηρήσει και παλιότερα από συλλογικότητες του α/α χώρου και πρόσφατα σε ψηφισμα της ΚΝΕ σε Φ.Σ. απόπειρες συλλογής τροφίμων. Αν και κάποιος θα μπορούσε να διακρίνει «αλτρουιστικά» κίνητρα πίσω απ' αυτή την κίνηση, οφείλουμε να την εξετάσουμε πολιτικά και μακριά από συναισθηματισμούς, χωρίς να βάζουμε κα-

θόλου στο περιθώριο το ζήτημα της αλληλεγγύης, το οποίο θεωρούμε εκ των ων ουκ άνευ. Όσα τρόφιμα κι αν μαζέψουμε ποτέ δε θα φτάνουν για όλους. Στο τέλος θα καταλήγουμε σε μια «αναδιανομή» της φτώχειας μας, όπου αυτοί που έχουν λίγο δίνουν σε εκείνους που έχουν λιγότερα. Πρέπει να στηλιτεύονται, επίσης, και προσεγγίσεις σαν αυτές που έχει το ΚΚΕ στο ζήτημα των μισθών, όπως λόγου χάριν με την πρόταση προς το σύστημα συγκεκριμένου κατώτατου μισθού που ανάθεμα και αν ξέρει κανείς με τι κριτήρια βγαίνει κάθε φορά, αφού συνήθως η πρόταση εναρμονίζεται την πτωτική τάση που ακολουθεί και στην πραγματικότητα ο κατώτατος.

ξουν και «έτσι είναι τα πράγματα». Ε όχι λοιπόν! Δεν είναι έτσι τα πράγματα! Σε κανέναν φοιτητή, ο οποίος μπήκε να σπουδάσει σε μια σχολή με όνειρα και χαρά, δεν του αξίζει, ούτε να παρακαλεί για ένα πιάτο φαγητό στη λέσχη επειδή τα λεφτά είναι μετρημένα, ούτε να κρύβεται απ' το διαχειριστή της πολυκατοικίας επειδή δεν του φτάνουν ούτε για τα κοινόχρηστα και η Ελλάδα να 'ναι η χώρα με το ακριβότερο ρεύμα στην Ευρώπη! Η ταξικότητα σε όλο της το μεγαλείο. Και πως γίνεται πάντα «η ζωή να είναι έτσι» για τους μεροκαματιάρηδες και τα παιδιά τους;

Για το σωστό προσανατολισμό της πάλης μας

Πολλοί θα προσπαθήσουν να παίξουν με την ακρίβεια και τη φτώχεια μας. Η Ν.Δ. θα συνεχίσει να υπόσχεται ψίχουλα στα λαό, τα οποία δε θα φτάνουν ούτε στο ελάχιστο, την ίδια ώρα που πόσα νοικοκυριά θα έχουν πνιγεί απ' τους απλήρωτους λογαριασμούς. Απ' την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ θα μας καλεί να συγκρατήσουμε την οργή μας μέχρι τις εκλογές, κάνοντας αντιπολίτευση στις πλάτες μας και μοιράζοντας υποσχέσεις πως με αυτόν κυβέρνηση όλα θ' αλλάξουν. Επίσης ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ, ΜΕΡΑ25 και άλλοι επίδοξοι διαχειριστές θα προσπαθούν κι αυτοί μέσω «εποικοδομητικών προτάσεων» και άλλων ανοησιών, ακόμα και αν αυτές θα περιβάλλονται από ένα δήθεν αριστερό επίχρισμα (βλ. Βαρουφάκης), να κερδίσουν ρόλο στα πλαίσια του συστήματος και καλύτερο πλασάρισμά την επομένη των εκλογών (όποτε αυτές είναι). Ο παρονομαστής όμως είναι πάντα ο ίδιος. Όλοι αυτοί εξυπηρετούν τα αφεντικά τους, ντόπιους αστούς και ιμπεριαλιστές, που φέρνουν ακόμα περισσότερα βάρη.

Πρέπει να σταθούμε στο πως αντιλαμβάνονται την κατάσταση οι δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα και πόσο μάλλον στο φοιτητικό. Και

Ή άλλες προτάσεις προς τον κρατικό προϋπολογισμό, όπως το σύνθημα «λεφτά για τις κοινωνικές ανάγκες και όχι για πολεμικούς εξοπλισμούς», που δεν καταλήγουν παρά να κινούνται σε ένα διαχειριστικό πλαίσιο.

Όσον αφορά την κατεύθυνση των Αγωνιστικών Κινήσεων, η διέξοδος απέναντι στην πολιτική της ακρίβειας, της φτωχοποίησης, της καταστρατήγησης λαϊκών δικαιωμάτων, βρίσκεται στη στροφή των λαϊκών μαζών στο προσκήνιο των αγώνων. Ο γειτονικός αλβανικός λαός, όπως και άλλοι λαοί ανά τον κόσμο, ένα προηγούμενο διάστημα ξεσηκώθηκαν μαζικά με διαδηλώσεις ενάντια στην ακρίβεια! Άποψη μας είναι, πως η πίεση που ασκείται απ' το σύστημα στα ευρύτερα λαϊκά στρώματα θα γεννήσει αναπόφευκτα τις δικές της αντιστάσεις, ως ανάγκη επιβίωσης και μη μένοντας άλλη επιλογή για να ζήσουμε απ' το να αγωνιστούμε. Δεν πρέπει να μείνουμε μόνο σε αυτή τη γενική διαπίστωση, αλλά αντίθετα χρειάζεται να αναλάβουμε τις ευθύνες που απαιτούνται για να πάρει αυτή σάρκα και οστά.

Οι αναγκαίες Γενικές Συνελεύσεις που πρέπει να καλεστούν σε κάθε Φ.Σ. χρειάζεται να θέτουν επιτακτικά το ζήτημα της πάλης ενάντια στην ακρίβεια, πλάι-πλάι με τις υπόλοιπες φοιτητικές διεκδικήσεις και τους αγώνες απέναντι στην παιδεία των ταξικών φραγμών. Η συγκρότηση εστιών αντίστασης με αιχμή την υπεράσπιση του δωρεάν πλέγματος σίτιση-στέγαση-βιβλία-μεταφορές, ως ζήτημα που συνδέει τους φοιτητές με την πάλη του υπόλοιπου λαού για αύξηση στους μισθούς και τις συντάξεις, αποτελεί την μοναδική ελπιδοφόρα διέξοδο.

Και μόνο έτσι, για να κλείσουμε όπως ξεκινήσαμε, με την πάλη ενάντια στο «σύμπτωμα» για να μπορέσουμε να ζήσουμε, θα θέσουμε όρους ξεπεράσματος των αρνητικών συσχετισμών στην συνολικότερη πάλη μας ενάντια στην «ασθένεια».

Φασισμός Το μακρύ χέρι του συστήματος στα σχολεία

Άσπα Μυλωνά,
Μάνος Μυλωνάς,
2ο ΓΕΛ Γλυκών Νερών

Μία σχολική χρονιά ακόμα, γεμάτη δυσκολίες για μαθητές και εκπαιδευτικούς, φτάνει στο τέλος της και κάνοντας έναν απολογισμό, δεν θα μπορούσαμε να αγνοήσουμε τις επιθέσεις από φασιστικές-εθνικιστικές ομάδες που έλαβαν χώρα σε σχολεία επανειλημμένα. Στιγμές στις οποίες αξιοποιήθηκε το μακρύ χέρι του συστήματος, ο φασισμός, για την καταστολή κάθε μορφής μαθητικού αγώνα.

Από τον Σεπτέμβριο κιόλας, στο 1ο – 2ο ΕΠΑ.Λ. Σταυρούπολης, φασιστικές ομάδες επιτίθενται με καδρόνια, σουγιάδες και βεγγαλικά σε μέλη Φοιτητικών Συλλόγων που ήταν συγκεντρωμένα έξω από σχολείο και παρέμβαιναν ενάντια στην Ε.Β.Ε..Οι συμμορίτικες αυτές πρακτικές καμία θέση δεν έχουν στα σχολεία μας.

Τον επόμενο μήνα στην Ηλιούπολη της Θεσσαλονίκης, νέα επίθεση ακροδεξιών κατά τη διάρκεια παρέμβασης φοιτητών και εργαζομένων, αυτή τη φορά σε κεντρική πλατεία της περιοχής, με αλυσίδες και taser, έρχεται να προστεθεί στη λίστα.

Τον Ιανουάριο, πραγματοποιείται νέα επίθεση στο 2ο ΕΠΑ.Λ. Ευόσμου. Τότε, έπειτα από μια ανεπιτυχή προσπάθεια κατάληψης του σχολείου, οι μαθητές προσπαθούν να διεξάγουν συνέλευση για την ανύπαρκτη υγειονομική προστασία στα σχολεία. Ωστόσο, την ίδια ώρα, ομάδες φασιστών τους επιτίθενται λεκτικά και στη συνέχεια κατεβάζουν το πανό που ήταν αναρτημένο στα κάγκελα του σχολείου, με αίτημα «μόρφωση και υγεία για τους μαθητές». Η παρουσία των φασιστών συνεχίστηκε και την επόμενη μέρα, όπου εθνικιστικές ομάδες πραγματοποιούν αφισοκόλληση και μοιράζουν τρικάρικα έξω από το σχολείο.

Τα περιστατικά ολοένα και πληθαίνουν, με τη δράση των ακροδεξιών να φτάνει και στην Αθήνα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το σβήσιμο αντιπολεμικών συνθημάτων της ΚΝΕ και η αντικατάστασή τους με φασιστικά σύμβολα σε σχολεία του Βύρωνα. Αντίστοιχα, σε γυμνάσιο τη Καλλιθέα, 14χρονος μαθητής ελληνοκυβανικής καταγωγής πέφτει θύμα ξυλοδαρμού από πολυπληθή ομάδα μαθητών μεγαλύτερης ηλικίας, ενώ ήδη δεχόταν από καιρό διαδικτυακό και ρατσιστικό bullying.

Τα περιστατικά αυτά και πολλά ακόμα, όσο και να μας λυπούν, δεν μας ξαφνιάζουν. Πρόκειται για φανερές πλέον εκδηλώσεις της γενικότερης πολιτικής της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής που το σύστημα προσπαθεί να εφευρέσει.

Όμως ποιες μορφές της φασιστικοποίησης συναντάμε στην καθημερινή μας ζωή;

Αρχικά, το φαινομενικά αδιαμφισβήτητο δικαίωμα στην εκπαίδευση καταπατάται, όταν η παιδεία πλέον θεωρείται προνόμιο για «λίγους και εκλεκτούς», για όσους δηλαδή οικονομικά μπορούν να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις του θεωρητικά δημόσιου σχολείου. Η Τράπεζα Θεμάτων και η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής εντείνουν τους ταξικούς φραγμούς, αποκλείοντας τους μαθητές από φτωχές λαϊκές οικογένειες από την εκπαίδευση και οδηγώντας τους στην αγορά εργασίας από πολύ μικρή ηλικία. Εκεί καλούνται να έρθουν αντιμέτωποι με τον εργασιακό μεσαίωνα και βιώνουν πλέον από πρώτο χέρι τις άθλιες συνθήκες εργασίας που επικρατούν.

Παράλληλα, η ακρίβεια τσακίζει το λαϊκό εισόδημα. Ζούμε υπό συνθήκες εξαθλίωσης, με τις τιμές απαραίτητων αγαθών να φτάνουν στα ύψη και το λαό να ζει με μισθούς πείνας. Ο πόλεμος στην Ουκρανία προμηνύει μαύρο μέλλον για τους λαούς όλου του κόσμου, ενώ παράλληλα υπάρχει ακόμη και ο φόβος ενδεχόμενης εμπλοκής της χώρας μας σε αυτόν. Η αξία της ανθρώπινης ζωής διαρκώς υποβαθμίζεται και ο λαός αντιμετωπίζεται μονάχα ως «κρέας για τα

κανόνια των ιμπεριαλιστών».

Η πραγματικότητα αυτή σαφώς σχετίζεται με τα νομοσχέδια που χτυπάνε τα δικαιώματα της νεολαίας. Στην εκπαίδευση, αποκλείουν τους μαθητές με τους ταξικούς φραγμούς και τους καλλιεργούν την ηττοπάθεια και την απογοήτευση. Σε συνδυασμό με την παράταση της στρατιωτικής θητείας και τις κυβερνητικές προτάσεις για υποχρεωτική στράτευση στα 18, βλέπουμε ξανά πως αντιμετωπίζουν τον λαό ως αναλώσιμο και τον αξιοποιούν για τους πολέμους τους.

Έγιναν άραγε τυχαία οι φασιστικές επιθέσεις τη συγκεκριμένη περίοδο ή μήπως υπήρχε σκοπιμότητα πίσω από αυτές;

Ας μην ξεχνάμε πως οι έντονες φασιστικές επιθέσεις έγιναν την περίοδο που οι μαθητές βρίσκονταν σε αναβρασμό και μαθητικές κινητοποιήσεις είχαν ξεσπάσει σε διάφορα μέρη όλης της χώρας. Ο φασισμός, ως μακρύ χέρι του συστήματος, προσπάθησε μέσω αρκετών επιθέσεων να κάνει την βρώμικη δουλειά που δεν μπόρεσε να κάνει το σύστημα. Οι φασιστικές επιθέσεις ήταν αυτές που προσπάθησαν να κάνουν ό,τι δεν μπόρεσε να κάνει η κρατική καταστολή και η τηλεκπαίδευση, δηλαδή να σπάσουν τις κινητοποιήσεις και τις καταλήψεις των μαθητών. Το γεγονός, λοιπόν, πως η νεολαία χτυπιέται και κυνηγείται με τόση λύσσα φανερώνει στην πραγματικότητα την ανησυχία του συστήματος. Την ανησυχία δηλαδή πως η νεολαία θα διεκδικήσει και θα αγωνιστεί.

Οι προθέσεις του συστήματος μας είναι γνωστές. Θέλει ένα σχολείο και κατ'επέκταση μία ολόκληρη κοινωνία υποταγμένων πολιτών, χωρίς δικαιώματα, φοβισμένων να εναντιωθούν σε αυτό και πόσο μάλλον να παλέψουν για να το ανατρέψουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί στα σχολεία και η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, που ως έναν της στόχο έχει την αποσιώπηση οποιασδήποτε άποψης αντίθετης στο σύστημα.

Η νεολαία ωστόσο δεν το βάζει κάτω και παλεύει για ένα καλύτερο μέλλον. Παράδειγμα αποτελούν οι μαθητές του 2ου ΓΕΛ Ευόσμου που δεν τρομοκρατήθηκαν από την επίθεση των φασιστών και προχώρησαν σε κατάληψη του σχολείου τους με αιτήματα για μέτρα υγειονομικής προστασίας. Με όπλα μας τις συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις οφείλουμε να διεκδικήσουμε καλύτερες συνθήκες ζωής και εργασίας, ενάντια στις ανισότητες, τους ταξικούς φραγμούς, τον φασισμό και το σύστημα που τον γεννά και τον θρέφει. Έξω οι φασίστες από τα σχολεία και τις σχολές μας!

Η πάλη των λαών να βάλει φραγμό στην εφιαλτική προοπτική των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών

του Δημήτρη Βασιλάκη, Ιατρική Αθήνας

Μετά την έναρξη της ρώσικης εισβολής στην Ουκρανία στις 24/2 έχουμε περάσει σε μία νέα πολύ πιο επικίνδυνη και σκοτεινή φάση από οποιαδήποτε προηγούμενη για τους λαούς όλου του κόσμου. Μία φάση, στην οποία το σύστημα έχει ήδη χρησιμοποιήσει ανοιχτά τις φράσεις «Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος» και «πυρηνική απειλή». Μία φάση όπου δεν απειλείται μόνο ο ουκρανικός ή ο ρώσικος λαός, αλλά οι λαοί της περιοχής και οι λαοί όλου του κόσμου συνολικότερα.

Οι εξελίξεις στην Ουκρανία είναι αποτέλεσμα του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού ανάμεσα στις ΗΠΑ και τη Ρωσία, τις δύο μεγαλύτερες υπερδυνάμεις του πλανήτη. Τα προηγούμενα χρόνια, η στρατηγική που ακολούθησε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός ήταν η αναζήτηση και η κατάκτηση σφαιρών επιρροής, ώστε να περικυκλώνει από τη μία τη Ρωσία – στρατηγικός αντίπαλος και να έχει από την άλλη υπό την «επίβλεψη» του την Κίνα – στρατηγικός ανταγωνιστής. Το προηγούμενο διάστημα ωστόσο παρατηρούταν ένα ιδιαίτερα καθοριστικό και συνεχώς οξύτερο ζήτημα για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Οι ΗΠΑ είναι μία δύναμη, η οποία έχει τις προϋποθέσεις να αναλάβει τα ηνία συνολικά του καπιταλιστικού – ιμπεριαλιστικού συστήματος. Εμφανίζει όμως μία σταθερή πορεία υποχώρησης, σε σχέση με συμμάχους και ανταγωνιστές, η οποία όσο προχωράει περιπλέκει ακόμα περισσότερο τους όρους ανταγωνισμού στο ιμπεριαλιστικό ταμπλό. Εμφανίζει δηλαδή ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μια αναντιστοιχία μέσων και σκοπών, την οποία οι ανταγωνιστές του προσπαθούν να αξιοποιήσουν. Είτε αυτό αφορά την αποχώρηση από τον Αφγανιστάν τον Αύγουστο του 2021 και τα βήματα που έκαναν σε αυτό το πεδίο Ρωσία και Κίνα, είτε αυτό αφορά τη Μέση Ανατολή, από όπου δεν έχουν εκτοπίσει ακόμα τον ρώσικο ιμπεριαλισμό, ο οποίος διατηρεί ακόμα αποφασιστική παρουσία. Όλο αυτό το πλαίσιο περιπλέκει και τον ρόλο των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών (που σε καμία περίπτωση δεν έχουν ενιαία συμφέροντα και επιδιώξεις) καθώς και τον τρόπο με τον οποίο προσεγγίζουν τους «συμμάχους» τους.

Όλη αυτή η κατάσταση καθιστά πλέον πιο σαφές από ποτέ, ότι το αφήγημα περί παγκοσμιοποίησης, που πλάσαρε όλο το προηγούμενο διάστημα το σύστημα, δεν ήταν παρά ένα παραμύθι. Το ότι «δεν υπάρχουν ανταγωνισμοί μεταξύ των κρατών, αλλά συνεργασία και ειρηνική επίλυση των διαφωνιών», το ότι «τα σύνορα καταργούνται», το ότι «δε γίνονται πια πόλεμοι», και πολλά άλλα αντίστοιχα, ήταν και παραμένουν φούμαρα που αναπαράγει το ίδιο το καπιταλιστικό – ιμπεριαλιστικό σύστημα για να προβάλλει ένα ανθρωπινό πρόσωπο και να το εξωραΐσει. Η όξυνση αυτή των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών (γιατί σε τελική ανάλυση περί αυτού πρόκειται) οδήγησε σε αυτό το σημείο την Ουκρανία, που βρίσκεται στο μάτι του κυκλώνα της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης.

Μία σύντομη αναδρομή στην ιστορία της Ουκρανίας τα τελευταία 20 χρόνια

Ο πόλεμος στην Ουκρανία δεν ξεκίνησε το 2022. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το ζήτημα της Ουκρανίας άνοιξε με τις καταρρεύσεις της Σοβιετικής Ένωσης το 1989-1991. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αντιλήφθηκε τότε, ότι ξανοίγεται μπροστά του μια ιστορική ευκαιρία για παγκόσμια κυριαρχία. Άρχισε να προσεγγίζει τότε πρώην σοβιετικές χώρες, προσπαθώντας παράλληλα να αποκόψει τις σχέσεις τους με τη Ρωσία. Σε αυτά τα πλαίσια δεν επέτρεψε και συμφωνία σταθερής συμμαχίας ανάμεσα σε Ρωσία, Λευκορωσία, Ουκρανία και Καζακστάν.

Ας δούμε συνοπτικά κάποια σημεία κλειδιά στην πρόσφατη ιστορία της Ουκρανίας:

Πορτοκαλί Επανάσταση

Η πορτοκαλί επανάσταση ήταν μία σειρά διαμαρτυριών - διαδηλώσεων που έλαβαν χώρα στην Ουκρανία στα τέλη του 2004. Ήταν άμεσο επακόλουθο των επαναληπτικών προεδρικών εκλογών που ανέδειξαν ως πρόεδρο τον Γιανουκόβιτς (που είχε ανοιχτές σχέσεις με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό) σε βάρος του Γιουσένκο. Οι διαδηλωτές υπό την καθοδήγηση του Γιουσένκο και του αμερικάνικου παράγοντα κατήγγειλαν τον Γιανουκόβιτς για άμεση εκλογική νοθεία, διαφθορά και εκφοβισμό ψηφοφόρων, απαιτώντας νέες επαναληπτικές εκλογές. Στις επόμενες επαναληπτικές εκλογές που πραγματοποιήθηκαν αναδείχτηκε νικητής ο Γιουσένκο, ο οποίος ανέλαβε καθήκοντα προέδρου τον Γενάρη του 2005 για να σημάνει και τη λήξη της Πορτοκαλί Επανάστασης.

Euromaidan

Το 2010 πρόεδρος της Ουκρανίας αναδείχτηκε ο Γιανουκόβιτς, επικρατώντας του Γιουσένκο με την κεντρική εκλογική επιτροπή και τους «διεθνείς παρατηρητές» να αναγνωρίζουν αυτή τη φορά το αποτέλεσμα. Στα τέλη του 2013 ξεκίνησε ένα κύμα διαδηλώσεων ενάντια στη «διεφθαρμένη διακυβέρνηση» Γιανουκόβιτς, στο οποίο είχε ακόμα πιο ενεργή ανάμιξη ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, στέλνοντας ακόμα και τον ίδιο τον αμερικάνο τότε πρόεδρο στην Ουκρανία Τζέφρι Πάιατ και άλλους αμερικάνικους παράγοντες να συμμετέχουν στις διαδηλώσεις. Ακολούθησε το πραξικόπημα που ανέτρεψε τον Γιανουκόβιτς από τη βουλή στην οποία πλειοψηφούσε. Σύμφωνα με δυτικές πηγές ήταν παρατεταγμένο τότε στην ουκρανική βουλή το τάγμα του Αζόφ που σημάδευε με όπλα βουλευτές, οι οποίοι ψήφισαν τη διαγραφή του Γιανουκόβιτς που διέφυγε στη Ρωσία. Ακολούθησε η εκλογή του Ποροσένκο τον οποίο διαδέχτηκε ο Ζελένσκι. Ως απάντηση στα γεγονότα του Euromaidan ο ρώσικος ιμπεριαλισμός προχώρησε στην προσάρτηση της Κριμαίας, η οποία βέβαια αντιμετώπισε τις αντιδράσεις της Ουκρανίας, ευρωπαϊών και αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Από το Euromaidan μέχρι σήμερα

Μετά τα γεγονότα του Μαϊντάν στην Ουκρανία απέκτησε ιδιαίτερη και εμφανή επιρροή ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Το 2021 ξεκίνησε και επίσημα η προσπάθεια για την ένταξη της Ουκρανίας στο NATO. Κάτι φυσικά που δεν αποδίδεται κυρίως στον Ζελένσκι και τις φιλοδυτικές του θέσεις, αλλά στον ίδιο τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στα πλαίσια της προσπάθειάς του για την περικύκλωση της Ρωσίας. Η ρώσικη πλευρά αμέσως έκανε ξεκάθαρο ότι δε θα ανεχόταν κάτι τέτοιο και πως η ένταξη της Ουκρανίας στο NATO θα παραβίαζε τις κόκκινες γραμμές της. Σύμφωνα με ρώσικες πηγές θα αρκούσε μία παραδοχή από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ότι δε θα προχωρούσε την ένταξη της Ουκρανίας στο NATO. Όσο δεν γινόταν αυτή η παραδοχή τόσο περισσότερο προχωρούσαν οι μετακινήσεις εκατοντάδων χιλιάδων ρωσικών στρατευμάτων και οι στρατιωτικές ασκήσεις. Ακολούθησε η ανακήρυξη της «ανεξαρτησίας» των λαϊκών δημοκρατιών του Ντονμπάς από τον Πούτιν, ένα διάγγελμα μπολιασμένο με μπόλικο αντικομμουνισμό, μέχρι να ξεκινήσει η ρώσικη εισβολή.

Η εξέλιξη του πολέμου – Η αμερικάνικη και η ρώσικη πλευρά

Στην Ουκρανία και κατά τη διάρκεια του Euromaidan αλλά και μετά από αυτό δρούσαν ανενόχλητα τα νεοναζιστικά τάγματα του Αζόφ. Με ανοιχτές ναζιστικές αναφορές, σύμβολα και πρακτικές, στο ιστορικό του τάγματος του Αζόφ περιλαμβάνονται η δολοφονία εκατοντάδων ατόμων στο «σπίτι των συνδικάτων» στην Οδησό, δολοφονίες ρωσόφωνων Ουκρανών και η καταστολή κάθε προοδευτικής φωνής στην Ουκρανία. Είχε και έχει ανοιχτές σχέσεις με το NATO και τις ΗΠΑ και εξοπλίζεται από αυτές. Το τάγμα του Αζόφ εντάχθηκε κανονικά στον ουκρανικό στρατό και έχει υμνηθεί ήδη από το σύστημα για ηρωισμό και αυτοθυσία.

Ένα από τα επιχειρήματα που παρουσίαζε ο Πούτιν πριν και κατά τη διάρκεια της εισβολής ήταν η ανάγκη αποναζιστικοποίησης της Ουκρανίας. Πέρα για πέρα υποκριτικό ο εκπρόσωπος του ρώσικου ιμπεριαλισμού (με επίσης ανοιχτές σχέσεις με νεοναζί στη Ρωσία) να παρουσιάζεται σαν να ενοχλείται από τις ναζιστικές πρακτικές. Πολλά θα μπορούσαν να γραφτούν, αλλά αρκεί μόνο να θυμηθούμε, ότι ο ρώσικος στρατός ήταν αυτός που στάλθηκε να καταστρέψει τις κινητοποιήσεις και τις διαδηλώσεις του λαού του Καζακστάν ενάντια στην ακρίβεια πριν λίγους μήνες.

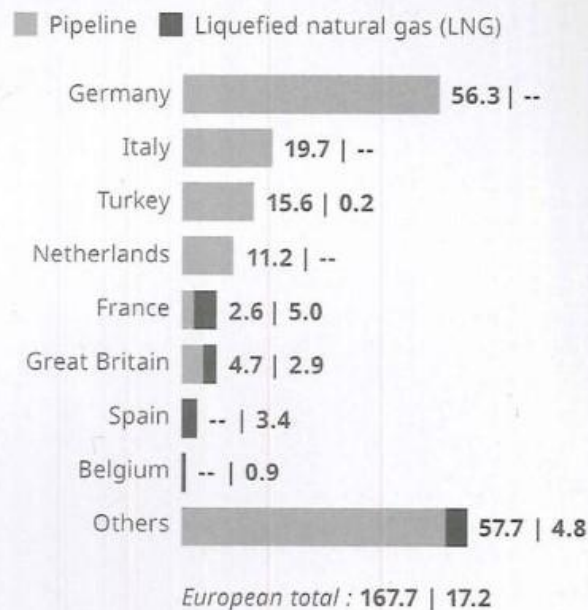
Μία από τις ιδιαιτερότητες αυτού του πολέμου, είναι ότι ο ρώσικος ιμπεριαλισμός δεν έχει ακολουθήσει επίθεση κατά μέτωπο, όπως είχε κάνει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός σε μία σειρά από περιπτώσεις. Από την αρχή ήθελε να παρουσιαστεί ως ο σωτήρας και ο απελευθερωτής των ρωσόφωνων Ουκρανών και δε θα μπορούσε έτσι να ακολουθήσει κατά μέτωπο και κατά εξακολούθηση βομβαρδισμούς και ρίψεις πυραύλων.

Οι ουκρανικές αρχές ήξεραν πολύ καλά ότι δε θα μπορούσαν να τα βάλουν με τον ρώσικο στρατό σε κατά μέτωπο επίθεση και επέλεξαν να «ταμπουρωθούν» στις πόλεις, πράγμα το οποίο έχει όντως δημιουργήσει προβλήματα στον ρώσικο στρατό, που ενδεχομένως και να είχε υποτιμήσει τις αντοχές του ουκρανικού καθεστώτος. Όσο πάντως συνεχίζεται χωρίς αποτέλεσμα ο πόλεμος τόσο δυσκολεύει το πράγμα για τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Γιατί και οι ρωσόφωνοι ουκρανοί τους οποίους ήθελε να «απελευθερώσει» ο ρώσικος ιμπεριαλισμός σφαγιαζονται από τον ίδιο τον ρώσικο στρατό, γιατί αυτή η εισβολή έχει και πολεμικές δαπάνες, γιατί έρχεται αντιμέτωπος με το μπαράζ κυρώσεων και από τις ΗΠΑ και από μια σειρά άλλες χώρες.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει πετύχει μία σειρά από επιδιώξεις του από την έναρξη της εισβολής της Ρωσίας και έπειτα. Έχει καταφέρει με έναν τρόπο να νεκραναστήσει ένα «εγκεφαλικό νεκρό» NATO και να δέσει ακόμα περισσότερο μία σειρά χωρών στην πολεμική του μηχανή. Έχει καταφέρει να αναβαθμίσει τη συζήτηση για την περικύκλωση της Ρωσίας με τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα να αποτελούν τη Σουηδία και τη Φινλανδία, που είναι πλέον και επίσημα στο κατώφλι του NATO. Οι οικονομικές κυρώσεις που έχουν επιβληθεί στη Ρωσία έχουν δημιουργήσει ήδη οικονομικές συνέπειες στον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Ταυτόχρονα διά στόματος του Στόλτενμπεργκ γενικού γραμματέα του NATO έχουν προεξοφλήσει, ότι αυτή η σύρραξη θα διαρκέσει μήνες ή ακόμα και χρόνια! Συνεχίζουν με ακόμα πιο γοργούς ρυθμούς τον επανεξοπλισμό του καθεστώτος του Κίεβου, με αντιπυραυλικά συστήματα και τεθωρακισμένα, ενώ υπάρχει η πρόταση για αποστολή μέχρι και αεροσκαφών.

Volume of Russian gas supply to Europe in 2020

In billions of cubic meters

Source: Statista | Daten: BP

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός από την άλλη παρόλο που αντιμετωπίζει πρόβλημα στο πεδίο της μάχης, το οποίο ωστόσο θα καθορίσει την έκβαση και τις τελικές διαπραγματεύσεις, έχει μία σειρά από επιτυχίες. Έχει επισφραγίσει την προσάρτηση της Κριμαίας που με έναν τρόπο εκκρεμούσε από το 2014 και έχει πατήσει πόδι στις λεγόμενες λαϊκές δημοκρατίες. Έχει αποκλείσει την Ουκρανία από το μεγαλύτερο μέρος της ακτογραμμής της και επιδιώκει καλύτερο έλεγχο στη Μαύρη Θάλασσα. Το επόμενο διάστημα ο ρώσικος ιμπεριαλισμός φαίνεται να έχει επικεντρωθεί στη μάχη του Ντονμπάς, μιας και η λεγόμενη δεύτερη φάση της εισβολής σήμανε την απομάκρυνση από τα περίχωρα του Κίεβου μεγάλου κομματιού των μηχανοκίνητων στρατευμάτων του, αφήνοντας πίσω βαρύ πυροβολικό και ρουκετοβόλα.

Σε αυτές τις συνθήκες ζορίζει το πράγμα και για τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό, ο οποίος αντιμετωπίζει αντικρουόμενα συμφέροντα, σε όλα τα επίπεδα στο εσωτερικό του. Η αρχιτεκτονική ασφάλειας για την Ευρώπη, που προσπαθούσε να παρουσιάσει, κατέληξε σε φιάσκο, μιας και κάτι τέτοιο θα προϋπέθετε σε μία πρώτη φάση κοινή εξωτερική πολιτική, πράγμα που απέχει πολύ από τις επιδιώξεις γαλλικού και γερμανικού ιμπεριαλισμού. Οι εξελίξεις σίγουρα είναι επικίνδυνες όταν ο γερμανικός ιμπεριαλισμός ανακοινώνει την αύξηση των δαπανών του για εξοπλισμούς. Αλλά το μεγαλύτερο πρόβλημα που προσπαθεί να αντιμετωπίσει η ΕΕ είναι το ζήτημα της εξάρτησης από το ρώσικο φυσικό αέριο.

Η συμβολή του πολέμου στην Ουκρανία στη λεγόμενη ενεργειακή κρίση

Η πρόσφατη ενεργειακή κρίση που ξέσπασε στην ευρωπαϊκή ήπειρο είναι τμήμα της παγκόσμιας σε συνδυασμό με την πανδημική κρίση, που είναι αποτέλεσμα της δομικής κρίσης του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Ένα από τα ζητήματα που προσπαθούσαν να λύσουν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ήταν το ζήτημα της ενεργειακής εξάρτησης από τη Ρωσία. Η ενεργειακή τροφοδοσία της Ευρώπης ήταν ένα δύσκολο παιχνίδι για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση εισάγει από τη Ρωσία περίπου το 40% του φυσικού αερίου και το 25% του πετρελαίου που καταναλώνει. Σύμφωνα με μελέτες του 2018 τα ηνία μεταξύ των προμηθευτών της ΕΕ τα κρατάει η Ρωσία, καλύπτοντας το 40% των εισαγωγών φυσικού αερίου, το 32% των εισαγωγών σε πετρελαϊκά προϊόντα και το 42,3% των εισαγωγών στερεών καυσίμων που προέρχονται εκτός ΕΕ.

Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός καλύπτει περίπου το 50% των αναγκών του σε φυσικό αέριο από τη Ρωσία, ο γαλλικός ιμπεριαλισμός το 25% και ο ιταλικός το 46%. Ο αγγλικός ιμπεριαλισμός πριν και μετά το BREXIT δεν είχε ιδιαίτερη ενεργειακή εξάρτηση από τη Ρωσία μιας και αντλούσε και αντλεί φυσικό αέριο από εγχώριες πηγές. Αντίστοιχα ούτε ο ισπανικός ιμπεριαλισμός είχε ιδιαίτερες σχέσεις με το ρώσικο αέριο μιας και προμηθεύεται κυρίως από τις ΗΠΑ.

Μία σειρά μικρότερων χωρών της Ευρώπης προμηθεύονται σχεδόν αποκλειστικά ρώσικο φυσικό αέριο. Πρόκειται για τις Βόρεια Μακεδονία, Βοσνία - Ερζεγοβίνη και Μολδαβία. Η εξάρτηση της Φινλανδίας και της Λεττονίας υπερβαίνει το 90%, ενώ στη Σερβία βρίσκεται στο 89%.

Ιδιαίτερο θέμα προέκυψε στον γερμανικό ιμπεριαλισμό που είχε προχωρήσει στη συμφωνία με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό για την κατασκευή του αγωγού Nord Stream 2, που, μέσω της Βαλτικής Θάλασσας, θα προμήθευε φυσικό αέριο απευθείας τη Γερμανία. Ο αγωγός αυτός είχε γίνει επίκεντρο αντιπαράθεσης ανάμεσα σε Γερμανία και ΗΠΑ, οι οποίες υποχώρησαν όταν η Γερμανία δεσμεύτηκε ότι αφενός θα επιβάλλει κυρώσεις σε περίπτωση που η Ρωσία «χρησιμοποιήσει την ενέργεια σαν όπλο» και ότι αφετέρου θα ασκήσει πιέσεις στη Ρωσία για να παραταθεί η συμφωνία με την Ουκρανία για τράνζιτ μεταφορά αερίου στην Ευρώπη για τουλάχιστον δέκα χρόνια. Παρόλο που ο αγωγός ολοκληρώθηκε και εκκρεμούσαν μόνο οι πιστοποιήσεις από τη Γερμανία, αυτές δεν προχωρούσαν λόγω ακριβώς της κλιμάκωσης στην Ουκρανία και ναυάγησαν μετά την έναρξη της εισβολής. Το χέρι του σε αυτό το πάγωμα έβαλε προφανώς και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Οι ΗΠΑ προσπάθησαν να καθησυχάσουν τις χώρες της ΕΕ, ότι το κενό που θα προέκυπτε από το ρώσικο αέριο, θα καλυπτόταν με αμερικάνικο υγροποιημένο φυσικό αέριο LNG, το οποίο όμως άμεσα αποδείχτηκε ότι σε καμία περίπτωση δε θα μπορούσε να αντικαταστήσει την ρώσικη προσφορά, ενώ σειρά ευρωπαϊκών χωρών, όπως και η Γερμανία, δεν διαθέτουν για την ώρα τις αναγκαίες υποδομές. Παράλληλα, ενεργειακοί κολοσσοί όπως η Shell προειδοποιούν ότι από το 2025 θα μπορούσε το LNG να γίνει σπάνιο.

Το σύστημα λοιπόν κάνει λόγο για ενεργειακή κρίση. Υπάρχουν φόβοι για εξάντληση των αποθεμάτων ενέργειας μέχρι τον επερχόμενο χειμώνα. Ειδικά ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός, προσπαθώντας να απεξαρτηθεί από το ρώσικο φυσικό αέριο, αναζητά εναλλακτικές, είτε στις λεγόμενες ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (οι οποίες αναβαθμίζουν και τον ρόλο του κινέζικου ιμπεριαλισμού μέσω της προμήθειας ηλιακών πάνελ και ανεμογεννητριών) είτε στην πυρηνική ενέργεια. Είτε με τον ένα είτε με τον άλλο τρόπο ακόμα μία φορά οι λαοί είναι αυτοί που θα κληθούν να πληρώσουν τα πολύ ψηλότερα τιμολόγια ρεύματος και ενέργειας μπροστά σε μία ακόμα πιο βαριά και αντιλαϊκή βαρucheιμωνιά.

Στο μάτι του κυκλώνα ο ουκρανικός και οι λαοί όλου του πλανήτη

Ο ουκρανικός λαός βιώνει από πρώτο χέρι τα αποτελέσματα του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Την ιμπεριαλιστική εισβολή της Ρωσίας την έχει ήδη πληρώσει με αίμα και ανθρώπινες ζωές. Ο ουκρανικός λαός έχει οδηγηθεί στην φτώχεια, την πείνα και την προσφυγιά Είναι αυτός που αντιμετωπίζει πιο άμεσα τη φρικαλεότητα του πολέμου.

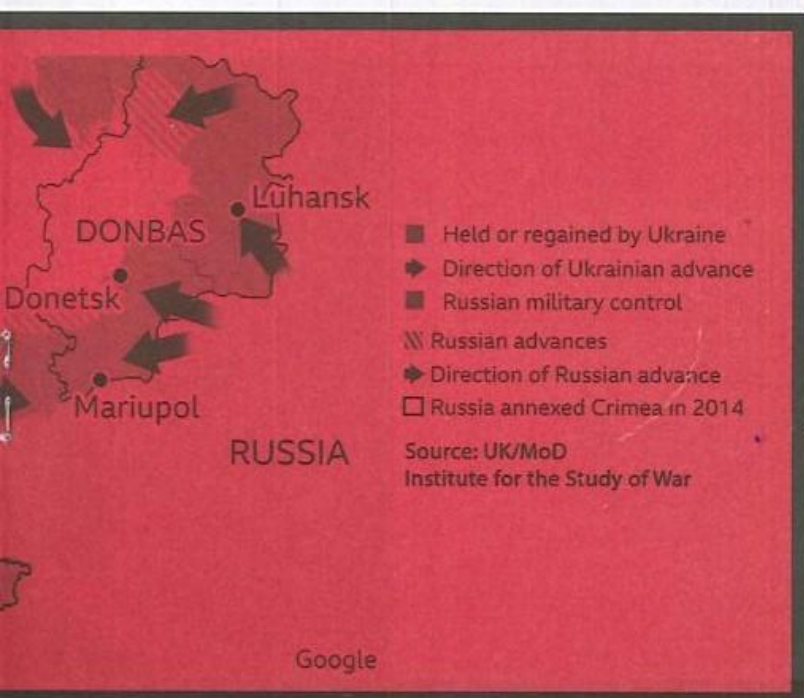
Οι συνέπειες ωστόσο αυτής της κρίσης θα πλήξουν συνολικότερα τους λαούς όλου του πλανήτη. Η ενεργειακή κρίση ως κομμάτι και της κρίσης στην Ουκρανία θα πέσει στις πλάτες των λαϊκών νοικοκυριών που δε θα μπορούν να ανταπεξέλθουν στις επόμενες ανατιμήσεις στα καύσιμα. Το σύστημα μιλάει ήδη ανοιχτά για επιτισιτική κρίση, η οποία δε θα πλήττει αυτή τη φορά τις χώρες του τρίτου κόσμου, αλλά τις χώρες της Ευρώπης. Η Ουκρανία και η Ρωσία είναι οι στοβολόνες της Ευρώπης, βασικοί προμηθευτές μεγάλου ποσοστού των εισαγωγών της Ευρώπης σε σιτάρι. Στην Ουκρανία, προφανώς, φέτος δε θα γίνουν ούτε σπορά, ούτε συγκομιδή, με αποτέλεσμα να υπάρξουν τεράστιες ελλείψεις και ανατιμήσεις το επόμενο διάστημα. Το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα θέλει να δώσει στους λαούς να καταλάβουν, ότι αυτή είναι η επόμενη μέρα που τους περιμένει. Ότι οι λαοί θα πρέπει να σφαγιστούν σε πολέμους για συμφέροντα άλλων. Και όσο οξύνονται οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, όσο αυξάνονται οι μωροφιλοδοξίες της κάθε αστικής τάξης, τόσο πιο κοντά θα είναι η πολεμική απειλή.

Για τη στάση του αντιπολεμικού κινήματος

Δυστυχώς η απάντηση που έχει μέχρι τα τώρα δοθεί δεν είναι η αντίστοιχη και αυτή που αρμόζει στην περίπτωση. Τους τελευταίους δύο μήνες εξελίσσεται μία ιμπεριαλιστική εισβολή στην Ουκρανία, η οποία έχει ήδη φέρει γεωπολιτικές αναταράξεις και πρόκειται να φέρει ακόμα μεγαλύτερες. Έχοντας αυτά υπόψιν, εύκολα μπορεί να καταλάβει κανείς ότι το αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα και στην Ελλάδα, αλλά και στον κόσμο έχει ακόμα να κάνει πολλά βήματα. Είτε αυτό αφορά το επίπεδο καθαρής κίνησης (με ελάχιστες αντιπολεμικές - αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις να έχουν πραγματοποιηθεί) είτε αυτό αφορά το επίπεδο της πολιτικής τοποθέτησης.

Για το ΚΚΕ και την ΚΝΕ

Το ΚΚΕ και η ΚΝΕ δε θέλουν και δεν μπορούν να συμβάλλουν στην οικοδόμηση αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Κάτι το οποίο επιβεβαιώνεται όχι μόνο από την πολιτική τους ανάλυση για τις εξελίξεις, αλλά και από το γεγονός ότι δεν έχουν καλέσει σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις παρά μόνο σε αντιπολεμική «επαγρύπνηση» και «συναγερμό». Εξάιρεση αποτελούν ελάχιστες κινητοποιήσεις που δεν αποσκοπούσαν στην συσπείρωση όσο το δυνατόν πλατυτέρου κόσμου και στην κοινή δράση με άλλες δυνάμεις, αλλά είχαν χαρακτήρα κομματικής συγκέντρωσης. Ακόμα και στο επίπεδο του πολέμου αρκούνται μόνο σε δράσεις που περιορίζονται στο κοινοβούλιο. Πανηγύρισαν δηλαδή για τη στάση τους στη βουλή τη μέρα της ομιλίας του Ζελένσκι και των μελών του τάγματος του Αζόφ, αλλά η απουσία τους από την αντιφασιστική, αντιπολεμική, αντιιμπεριαλιστική διαδήλωση στην Αθήνα δύο μέρες μετά (η οποία και χτυπήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής) ήταν εκκωφαντική.

Εκτός από τις υπαρκτές προβληματικές σε επίπεδο κίνησης σίγουρα υπάρχουν και προβληματικές σε επίπεδο τοποθέτησης. Κατά το ΚΚΕ και την ΚΝΕ έχουμε να κάνουμε με έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Γιατί σύμφωνα με τις αναλύσεις τους όλες οι καπιταλιστικές χώρες σε συνθήκες ιμπεριαλισμού είναι ιμπεριαλιστικές. Δεν υπάρχουν δηλαδή μία χούφτα ιμπεριαλιστικών χωρών που μπορούν να ξαναμοιράσουν τον κόσμο και οι πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά εξαρτημένες υπόλοιπες. Έτσι λοιπόν ακριβώς, επειδή δηλαδή δε συγκρούονται ευθέως δύο ιμπεριαλισμοί, ο πόλεμος αυτός δεν είναι ιμπεριαλιστικός. Είναι ένας πόλεμος που διεξάγεται ανάμεσα στον ρώσικο ιμπεριαλισμό και το ουκρανικό κράτος – καθεστώς Ζελένσκι που υποστηρίζεται βέβαια από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Είναι ένας πόλεμος επικίνδυνος, που όντως ανοίγει τον δρόμο για έναν ιμπεριαλιστικό (και στην πραγματικότητα παγκόσμιο) πόλεμο. Αν ήμασταν επίσης σε μία φάση ιμπεριαλιστικού πολέμου σίγουρα το λαϊκό κίνημα θα είχε και ακόμα πιο αναβαθμισμένα καθήκοντα που σίγουρα δε θα περιορίζονταν στις λίγες κινητοποιήσεις που κάλεσαν το ΚΚΕ και η ΚΝΕ.

Για τα ΕΑΑΚ και τη λογική επιλογής ιμπεριαλιστή

Μία από τις απόψεις που κυκλοφορεί στα ΕΑΑΚ και τους πολιτικούς τους φορείς είναι η λογική της «επιλογής ιμπεριαλιστή». Με μία λογική μικρότερου κακού, μπαίνουν σε μια διαδικασία να επιλέξουν τον καλύτερο ανάμεσα στον αμερικάνικο και τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Έφτασαν ένα προηγούμενο διάστημα μάλιστα σε σημείο να αναμασούν και να αναπαράγουν ακριβώς την προπαγάνδα του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Παρουσιάζοντας μονόπλευρα τους ναζί της Ουκρανίας και τον ρόλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ξεχνώντας μέχρι και να αναφέρουν τον όρο «ρώσικος» ιμπεριαλισμός. Είναι μία πολιτική τοποθέτηση η οποία κινείται σε μία λογική αντιδιαμετρική με το «Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες». Είναι μία πολιτική τοποθέτηση που αναζητά «προστασία» και πλάτες στον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Μετά από πιέσεις στην αντιπαράθεση ψελίζουν τα ΕΑΑΚ ότι αυτή η προσέγγιση επιδιώκει να αξιοποιήσει τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις σε βάρος των ιμπεριαλιστών. Ότι η νίκη του ρώσικου και η ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού θα είναι και νίκη των λαών. Για αυτό τον λόγο δε θέλουν και οι αντιπολεμικές – αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις να περνούν από την ρώσικη πρεσβεία. Μία τέτοια τοποθέτηση και πρακτική μόνο προβλήματα βάζει στο αντιπολεμικό κίνημα. Μία τέτοια τοποθέτηση περιθωριοποιεί τις ίδιες τις λαϊκές μάζες οι οποίες δε θα πρέπει να παλεύουν ενάντια στον πόλεμο, αλλά να παρακολουθούν στα τηλεοπτικά παράθυρα μέχρι την ανάδειξη του ρώσικου ιμπεριαλισμού σαν νικητή.

Για την αναρχία

Στους χώρους της αναρχίας όσον αφορά τις διεθνείς εξελίξεις ανέκαθεν υπήρχαν σειρά τοποθετήσεων πολλές φορές αντικρουόμενες και μεταξύ τους. Η κοινή συνισταμένη τους ήταν ωστόσο, ότι αυτό που καθορίζει τις εξελίξεις είναι διακρατικοί ανταγωνισμοί, χωρίς προφανώς να συνυπολογίζουν τον ρόλο του ιμπεριαλιστικού παράγοντα. Ο ιμπεριαλισμός μάλιστα και στους ίδιους τους κόλπους της αναρχίας ένα προηγούμενο διάστημα ήταν μέχρι και «απαγορευμένη λέξη», μιας και είναι συνδεδεμένος με την ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος. Ακριβώς επειδή ο «χώρος» δεν μπορεί να αντιληφθεί τον ρόλο του ιμπεριαλιστικού παράγοντα και του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, υπερτιμά την εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο, που σαν ιμπεριαλιστική χώρα(;) έστειλε πολεμικούς εξοπλισμούς στην Ουκρανία.

Να χτίσουμε αντιπολεμικό – αντιιμπεριαλιστικό κίνημα

Είναι αλήθεια, ότι με βάση την επικινδυνότητα της κατάστασης το κίνημα βρίσκεται αρκετά βήματα πίσω από την πραγματοποίηση σε τακτική βάση αντιπολεμικών αντιιμπεριαλιστικών διαδηλώσεων. Όλο το προηγούμενο διάστημα έγιναν σε μία σειρά χώρες αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Αλλού με καλύτερα και αλλού με χειρότερα χαρακτηριστικά. Είναι γεγονός δηλαδή, ότι όπως για παράδειγμα στη Γερμανία και άλλες χώρες της Ευρώπης τα εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου που κινητοποιήθηκαν κατήγγειλαν τη ρώσικη εισβολή στην Ουκρανία, αλλά μέχρι εκεί. Δεν κατήγγειλαν τον ρόλο του αμερικάνικου και του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού ή τα τάγματα του Αζόφ στην Ουκρανία. Ήταν η κίνηση αυτή στα πλαίσια "I stand with Ukraine", που ο ίδιος ο αμερικάνικος και ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός είχαν θέσει. Αντίθετα σε άλλες χώρες όπως στην Ιταλία για παράδειγμα υπήρχε και το στοιχείο της εναντίωσης στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Οι αστικές τάξεις δεν μπορούν και δεν έχουν θέση σε αυτό που λέμε αντιπολεμικό – αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Γιατί αυτές ήταν που σε μία προηγούμενη φάση είτε συμμετείχαν σε επεμβάσεις σε άλλες χώρες, είτε τις στήριζαν. Έχουμε φτάσει σε ένα σημείο δηλαδή να προσπαθεί να παρουσιάσουν ο αμερικάνικος και ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός ως υπέρμαχοι της ειρήνης, ενάντια στον φιλοπόλεμο ρώσικο ιμπεριαλισμό. Όλοι οι ιμπεριαλισμοί και οι εξαρτημένες αστικές τάξεις είναι εξίσου φιλοπόλεμοι και επικίνδυνοι για τους λαούς όλου του πλανήτη.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, εκπροσωπώντας την εξαρτημένη ελληνική αστική τάξη φρόντιζε να μας υπενθυμίζει ότι είμαστε με τη «σωστή πλευρά της ιστορίας». Θέλουν να συσπειρώσουν τον λαό γύρω από το αφήγημα της εθνικής ενότητας και ομοψυχίας. Για να «ματώσουμε στο πλάι των αμερικανών συμμάχων μας».

Φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενοι και άνεργοι, πρόσφυγες και μετανάστες είμαστε σύμμαχοι ενάντια στην πολιτική του καπιταλιστικού – ιμπεριαλιστικού συστήματος, που θέλει να μακελέψει τους λαούς για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά του. Συμφέρον δικό μας, σαν κομμάτι αυτού του λαού είναι να παλέψουμε από κοινού ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Να παλέψουμε για να φύγουν οι βάσεις του θανάτου από τη χώρα μας και τη γειτονιά μας. Γιατί δεν εγγυώνται ασφάλεια, αλλά εγκυμονούν κινδύνους για τον λαό μας και τους λαούς της περιοχής.

Οι λαοί πρέπει να οικοδομήσουν μέτωπο ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Να κυριαρχήσει η φιλία και η αλληλεγγύη των λαών ενάντια στα σχέδια και τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών, που καλλιεργούν το μίσος και τους εθνικισμούς. Να κυριαρχήσει το σύνθημα «οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες», γιατί μόνο οι λαοί με την πάλη τους μπορούν να εξασφαλίσουν την ειρήνη, κόντρα στις φιλοπόλεμες επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών και των μαριονετών τους.

Η οργανωμένη πάλη της νεολαίας... ο χειρότερος φόβος του συστήματος

Γιώργος Μπάρδας,
Φυσικό Θεσσαλονίκης

Η αστυνομία εισβάλλει ξανά και ξανά στα Πανεπιστήμια. Από τους πρώτους νόμους που ψήφισε η κυβέρνηση της ΝΔ αφορούσαν την κατάργηση του Ασύλου και από τότε η αστυνομία έχει εισβάλει στα Πανεπιστήμια πολλές φορές. Εισέβαλλε στην ΑΣΣΟΕ το χειμώνα του 2019, στο ΑΠΘ πέρυσι, όπου εκκένωσε την κατειλημμένη Πρυτανεία και προχώρησε σε δεκάδες συλλήψεις, ενώ φέτος τα ΟΠΚΕ εισέβαλλαν ξανά στην ΑΣΣΟΕ. Το ΑΠΘ είχε την τιμητική του όσον αφορά τις επιθέσεις της αστυνομίας, ακριβώς επειδή πέρυσι, ιδιαίτερα στη Θεσσαλονίκη, οι φοιτητές προχώρησαν σε μεγαλειώδεις διαδηλώσεις και έθεσαν πρόβλημα στην προώθηση της κυβερνητικής πολιτικής. Μέσα στα Χριστούγεννα εκκενώθηκε η κατάληψη του Βιολογικού του ΑΠΘ, ενώ μέσα στο Πάσχα ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ περικύκλωναν καθημερινά τη ΣΘΕ και στρατοπέδευαν εντός του προαυλίου σε κάθε συγκέντρωση που καλούσαν οι φοιτητές για να καταγγείλουν ακριβώς την παρουσία της αστυνομίας στις σχολές! Το αποκορύφωμα αποτέλεσε η εισβολή των ΜΑΤ στο ΑΠΘ μέρα μεσημέρι και με ανοιχτές τις σχολές στις 10/5, το σύρσιμο φοιτητή (ξανά) στα σκαλάκια της ΣΘΕ και η δολοφονική επίθεση με δακρυγόνα μέσα(!) στο κτήριο της ΣΘΕ, ενώ φοιτητές έκαναν τα μαθήματά τους. Ένα όργιο φασιστικοποίησης και εικόνες που χρόνια είχε να αντικρίσει το φοιτητικό κίνημα!

Είναι ξεκάθαρο ότι το σύστημα προσπαθεί να ξηλώσει κατακτήσεις δεκαετιών. Το Άσυλο, που έχει κατοχυρωθεί μέσα από δεκαετίες αγώνων και που κουβαλάει την σφραγίδα του Πολυτεχνείου πάνω του, μας δίνει την δυνατότητα να οργανωνόμαστε στις σχολές μας χωρίς τρομοκρατία, καταστολή, χημικά και συλλήψεις. Και επειδή το σύστημα φοβάται την οργανωμένη πάλη των φοιτητών, όπως και ευρύτερα του λαϊκού κινήματος, λυσσάει να την διαλύσει. Αυτό έρχεται να επιτελέσει η κατάργηση του Ασύλου και η θέσπιση της ΟΠΠΙ.

Η πολιτική της φασιστικοποίησης εφαρμόζεται ευρύτερα και εξυπηρετεί την προώθηση των στόχων του συστήματος, όχι μόνο στην εκπαίδευση, αλλά και στο χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων και των συνδικαλιστικών ελευθεριών των εργαζομένων. Είδαμε να απαγορεύονται οι διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου και του Γρηγορόπουλου. Να φακελώνονται συνδικαλιστές και να απαγορεύεται η περιφρούρηση στις απεργίες, όπως προβλέπει ο νόμος Χατζηδάκη.

Ο νόμος που απαγόρευσε επί της ουσίας το κάλεσμα διαδηλώσεων αποτέλεσε μια πολύ σημαντική εξέλιξη. Με την εφαρμογή του νόμου για τις διαδηλώσεις έχουμε δει βίαια χτυπήματα διαδηλωτών, και συγκεντρώσεις που καταστέλλονται πριν ακόμη ο κόσμος συγκροτηθεί σε μπλοκ στο δρόμο. Πολλές φορές η μαχητικότητα και η αποφασιστικότητα των αγωνιστών έσπασε την απαγόρευση και η επιμονή των σωματείων και των οργανώσεων να προχωρούν σε καλέσματα διαδηλώσεων έχει αμφισβητήσει στην πράξη την εφαρμογή του νόμου!

Σημεία και τέρατα...

Η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής είναι αναγκαίο συμπλήρωμα της αντιλαϊκής και βάρβαρης πολιτικής που ασκεί το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, ως στρατηγικού χαρακτήρα απάντηση στα δικά του αδιέξοδα και ρίχνοντας τα βάρη της δικιάς του κρίσης και σήψης στους λαούς. Είμαστε στη φάση εφαρμογής του νόμου 4777 και προετοιμασίας

ενός νέου νόμου-πλαίσιο. Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, διαγραφές, πειθαρχικά, σκληροί ταξικοί φραγμοί και χτύπημα στα δικαιώματά μας σε σίτιση, στέγαση και δωρεάν σύγγραμμα, είναι αυτά που θέλουν να περάσουν τόσες και τόσες κυβερνήσεις για να διαμορφώσουν ένα Πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς. Διαχρονικά, η συγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και ο συσχετισμός δύναμης ήταν που έβαζαν φραγμούς και όρια σε αυτήν την πολιτική. Η οργανωμένη αντίσταση για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας παραμένει επίκαιρη!

Ακριβώς αυτές τις αντιστάσεις έρχεται να κάμψει και να χτυπήσει η φασιστικοποίηση, ακόμα και σε ιδεολογικό επίπεδο. Χρόνια τώρα, η λάσπη απέναντι στο κίνημα, στο «Άσυλο ανομίας», στις «μειοψηφίες» και στον συνδικαλισμό, είναι ενδεικτικά του αφηγήματος που προετοιμάζε το σύστημα για να περάσει ανοιχτά σε εισβολές της αστυνομίας στις σχολές μας, σε εκκενώσεις πολιτικών χώρων, σε συλλήψεις και καταστολή. Ακόμη βαθύτερα προσπαθούν να μας υποτάξουν στο μαύρο μέλλον που μας έχουν στρώσει και να προωθήσουν τον ατομικό δρόμο. Έτσι, τα ΜΜΕ – και όχι μόνο – κάνουν λόγο για «τεμπέληδες αιώνιους φοιτητές» (ποιος μιλάει – το κηφηναριό των τεμπελχανάδων εισοδηματιών της αστικής τάξης) και λοιπές αρλούμπες, για να στοχοποιήσουν τη νεολαία!

Σημεία μας οι Γενικές Συνελεύσεις, οι καταλήψεις, ο δρόμος του αγώνα!

Προκλητικές ήταν οι ανακοινώσεις της κυβέρνησης ότι οι πρώτοι 400

αστυνομικοί της ΟΠΠΙ θα τελειώσουν την εκπαίδευσή τους... στις 17 Μαΐου (μία μέρα πριν τις φοιτητικές εκλογές) και αρχικά θα τοποθετηθούν σε Πανεπιστήμια της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Ωστόσο, οι φοιτητές κατάφεραν και πάλι την καθυστέρηση της εγκατάστασής της, με μαζικές διαδηλώσεις καταγγελίας της εισβολής της αστυνομίας στο ΑΠΘ και της δολοφονικής επίθεσης στη ΣΘΕ να πραγματοποιούνται πανελλαδικά – με κύρια της Θεσσαλονίκης! Η κυβέρνηση ανακοίνωσε εκ νέου την εγκατάσταση της ΟΠΠΙ αρχές Ιουνίου. Όσο οι φοιτητές δεν παλεύουν συνολικά για την ανατροπή των νόμου 4777, και όλων των διατάξεών του, θα τις βρίσκουν συνεχώς μπροστά τους!

Η νεολαία έχει ευαισθησίες, δημοκρατικά χαρακτηριστικά, συσσωρευμένη οργή και απογοήτευση – όπως έδειξαν οι μαζικότερες διαδηλώσεις στο ΑΠΘ πέρυσι, που πέτυχαν την αναβολή της ΟΠΠΙ. Όπως επίσης έδειξαν και τα περσινά ξεσπάσματα στη Νέα Σμύρνη – και όχι μόνο – που ήταν μια απάντηση στον εγκλεισμό και την φασιστικοποίηση. Όσο όμως παραμένουμε μακριά από τα συλλογικά μας όργανα και τις διαδικασίες και όσο η καταστολή δεν συνδέεται με τους ταξικούς φραγμούς και την αντιλαϊκή πολιτική, τόσο η επίθεση του συστήματος θα επανέρχεται... Το Άσυλο πρέπει να επανανοηματοδοτηθεί. Οι κινητοποιήσεις που ξεκίνησαν σε σχολές ενάντια στις συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων δεν πρέπει να κάνουν πίσω μπροστά στην τρομοκρατία που προσπαθεί να επιβάλλει το σύστημα. Τα δικαιώματά μας να γίνουν κτήμα του κάθε φοιτητή και νέου από λαϊκή οικογένεια! Το Άσυλο και η ελεύθερη πολιτική, πολιτιστική και συνδικαλιστική έκφραση είναι ιστορικές και κεφαλαιώδεις κατακτήσεις του φοιτητικού κινήματος και πρέπει να τις υπερασπιστούμε!

Η Ελλάδα μπροστά στις διεθνείς εξελίξεις

Κωνσταντίνος Χαλαστάρας,
Στατιστικής και Ασφαλιστικής ΠΑ.ΠΕΙ.
Γιώργος Χατζάκης,
Ψηφιακών Συστημάτων ΠΑ.ΠΕΙ.

Στις 24 Φλεβάρη του 2022, μέσα στην όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας, ρωσικά στρατεύματα εισέβαλαν στα γεωγραφικά εδάφη της Ουκρανίας. Η κίνηση αυτή του ρωσικού ιμπεριαλισμού από πολλούς θεωρήθηκε κάτι απρόβλεπτο. Ωστόσο, διαχρονικά, η πραγματικότητα μέσα στους διεθνείς ανταγωνισμούς των μεγάλων δυνάμεων, έχει δείξει ότι οι στρατιωτικές επεμβάσεις και ο ξεριζωμός των λαών από τον τόπο τους αποτελεί μια κανονικότητα.

Ας πάρουμε λίγο τα πράγματα από την αρχή. Μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ το διάστημα 1989-91 και σε συμφωνίες που ήρθαν μεταξύ τους οι μεγάλες δυνάμεις, η Δύση προσπάθησε να αποπροσανατολίσει τους λαούς με το αφήγημα πως «βαδίζουμε πλέον σε ένα μέλλον ειρήνης, σταθερότητας και παγκοσμιοποίησης». Το αφήγημα αυτό ωστόσο δε κράτησε πολύ. Τον Μάρτη του 1999 οι λαοί έγιναν μάρτυρες της στρατιωτικής επέμβασης του ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία, με αποκορύφωμα τους βομβαρδισμούς στο Βελιγράδι. Η κίνηση της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας είχε ως στόχο την επέκταση του ΝΑΤΟ και του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στις βαλκανικές χώρες. Έπειτα από 2 χρόνια, και αφού το αφήγημα περί παγκόσμιας ειρήνης είχε ήδη καταρρεύσει, επόμενο στόχο των σφετεριστών αμερικανών-φονιάδων αποτέλεσε το Ιράκ, με αποτέλεσμα την λεηλάτηση της χώρας (πετρέλαιο) και την προσπάθεια επέκτασης του ΝΑΤΟ στη Μέση Ανατολή. Μετά από χρόνια είδαμε επεμβάσεις και βομβαρδισμούς στη Μέση Ανατολή. Φτάσαμε στο 2014, την περίοδο όπου επιπλέον στόχο των Αμερικανών αποτελεί η ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ. Με το ευρωμειντάν, που ως βασικό στόχο είχε την καθάρση του βαλτού από τον ρωσικό ιμπεριαλισμό πρόεδρο της Ουκρανίας και την καθιέρωση δυτικόφιλου προέδρου, η αντιπαράθεση μεταξύ των ιμπεριαλιστών μεταφέρθηκε και εκεί.

Οι εικόνες που είδαμε το 1999 επαναλήφθηκαν, αυτή τη φορά από τον βασικό αντίπαλο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Ο πόλεμος σήμε-

ρα διεξάγεται ξανά στα σαλόνια της Ευρώπης. Η Δύση έσπευσε κατευθείαν να καταδικάσει τα γεγονότα, ξεπλένοντας τους νατοϊκούς δολοφόνους. Όλα τα προηγούμενα χρόνια δεν ακούστηκε η παραμικρή καταδίκη από αυτούς τους φορείς για τις προηγούμενες επεμβάσεις. Μάλιστα, το μόνο που ακούσαμε ήταν ότι το ΝΑΤΟ πολεμάει για να φέρει ειρήνη και δημοκρατία.

Η στρατιωτική επέμβαση της Ρωσίας έχει ως στόχο να μην επιτρέψει στην Ουκρανία να μπει στο ΝΑΤΟ καθώς και να είναι η ίδια που θα ελέγχει την πολιτική, γεωστρατηγική και οικονομική κατάσταση στην Ουκρανία. Η κίνηση των Αμερικανών είχε ως στόχο την περικύκλωση της Ρωσίας με νατοϊκές βάσεις, πυραύλους και πυρηνικά. Η επέκταση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην ανατολή έρχεται να κλιμακώσει τους ανταγωνισμούς μεταξύ των κυρίαρχων δυνάμεων. Η αντιπαράθεση για το ποιος ιμπεριαλιστής θα αρπάξει τον πλούτο της κάθε χώρας και συνάμα θα έχει τον πολιτικό και γεωστρατηγικό έλεγχο της, οδεύει πιο κοντά στο σενάριο ενός γενικευμένου πολέμου, πάρα στο αφήγημα της παγκόσμιας ειρήνης. Η Ουκρανία αποτελεί το νέο έδαφος διαμάχης μεταξύ των δύο φονιάδων. Το αποτέλεσμα όλης αυτής της κατάστασης, που ξεκίνησε από το 2014 και κορυφώνεται σήμερα, φέρνει για άλλη μια φορά φτώχεια, προσφυγιά και νέα δεδομένα στη παγκόσμια οικονομία αλλά και στις σχέσεις μεταξύ των κρατών.

Τα αποτελέσματα των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών φέρνουν μαύρες ημέρες για τους λαούς του κόσμου. Οι πόλεμοι και οι επεμβάσεις για τα συμφέροντα των υπερδυνάμεων αυτού του κόσμου δεν έχουν κανένα σημείο σύνδεσης με τα συμφέροντα των λαών. Με τις εξελίξεις αυτές και τις κυρώσεις σαν «μέτρο τιμωρίας» για την Ρωσία, οι λαοί θα είναι αυτοί που θα πληρώσουν τις επιπτώσεις και αυτού του πολέμου. Δεν αναφερόμαστε μόνο στον λαό της Ουκρανίας, που σφαγιάζεται από τους μεν και τους δε. Οι επιπτώσεις του πολέμου ήδη έχουν αρχίσει και έχουν αντίκτυπο στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο.

Η επισιτιστική κρίση για την οποία και μιλούν οι ίδιοι ότι έρχεται και ότι από την επόμενη χρονιά ένα μεγάλο ποσοστό των λαών της Ευρώπης δεν θα έχει πρόσβαση σε τροφή είναι ένα δείγμα από αυτά που έρχονται. Η ήδη υπάρχουσα οικονομικής κρίση οξύνεται ακόμα περισσότερο και οι λαοί του κόσμου θα είναι αυτοί που θα υποστούν τις συνέπειες. Ο δικός μας λαός δε θα τη γλιτώσει. Το νέο κύμα ακρίβειας, χειροτερεύει ήδη τις συνθήκες ζωής μας. Οι λαοί έρχονται αντιμέτωποι με την κρίση που δημιουργεί το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, αλλά και με τα σενάρια νέων διευρυμένων πολέμων και επεμβάσεων.

Η ελληνική αστική τάξη εμπλέκει τον λαό σε πολύ επικίνδυνα μονοπάτια

Η Ελλάδα, μέσα σε όλο αυτό, απέδειξε για άλλη μια φορά ότι είναι το πρωτοπαλίκαρο του ΝΑΤΟ. Είναι απ' τις λίγες χώρες που έστειλε στρατιωτικό εξοπλισμό στην Ουκρανία. Η αποθέωση των ελληνικών ΜΜΕ στον Ζελένσκι, η θεωρία περί πραγματικών προσφύγων που ανακοίνωσε ο Μητράκης, η απέλαση Ρώσων διπλωματών και τα συνεχή διαβήματα στην Ρωσική πρεσβεία, καθώς και η ομιλία των ναζί στη βουλή, έχει ένα στόχο: να δείξει ότι οι σύμμαχοι των Αμερικανών δεν είναι μόνο σύμμαχοι στη θεωρία, αλλά θα στηρίξουν τον Ζελένσκι με όλα τα μέσα που θα απαιτήσουν οι Αμερικάνοι. Αν και όλα αυτά αποτελούν την κορυφή του παγόβουνου μπροστά σε όλα τα υπόλοιπα στα οποία και έχει προχωρήσει. Εδώ και ένα μεγάλο χρονικό διάστημα έχει δέσει χειροπόδαρα την χώρα στο Άρμα των Αμερικανονατοϊκών. Έχει φυτέψει βάσεις σε όλη την επικράτεια όπως εκείνες της Αλεξανδρούπολης και της Σούδας που χρησιμοποιούνται ως ορμητήρια για τις επιχειρήσεις των Αμερικανών στα Βαλκάνια και στην Μέση ανατολή. Βάσεις που έχουν στοχοποιηθεί από τους Ρώσους και μάλλον θα είναι από τις πρώτες που θα χτυπηθούν σε ενδεχόμενο κλιμακώσης της αντιπαράθεσης. Τεράστια κούρσα εξοπλιστικών με τα Rafale και τις φρεγάτες Belharra, οπλικά συστήματα και στην αντιπαράθεση με την Τούρκικη αστική τάξη. Άλλωστε όπως είπαν και οι ίδιοι τα νέα μαχητικά δεν θα χρησιμοποιηθούν εκεί. Και που θα χρησιμοποιηθούν άραγε;

Η ελληνική αστική τάξη έχει αποφασίσει ότι θα εμπλακεί πολύ ενεργά (ήδη έχει εμπλακεί) στα σχέδια των ξένων αφεντικών της. Τα 70 χρόνια από την ένταξη της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ, η νέα συμφωνία για τις βάσεις που σφραγίζει την πλήρη υποτέλεια της χώρας φέρνει τα πιο εφιαλτικά σενάρια για τον λαό μας μπροστά.

Γνωρίζουμε ότι η χώρα μας είναι εξαρτημένη πολιτικά και οικονομικά από την Αμερική και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Με απλά λόγια αυτό σημαίνει ότι το ξένο κεφάλαιο είναι αυτό που καθορίζει τους όρους με τους οποίους θα ζήσουμε. Σημαίνει ότι οι αποφάσεις που θα παρθούν από το Κο-

γκρέσο και το Eurogroup θα είναι αυτές που θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό την πολιτική που θα ακολουθήσει η εκάστοτε κυβέρνηση. Η αστική τάξη της Ελλάδας βλέπει ότι μπορεί να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της μόνο μέσα από την υποταγή στους «προστάτες» της. Από την γέννηση του ελληνικού κράτους, η αστική τάξη της χώρας μας πουλάει τα «υπάρχοντά της» στις ξένες αστικές τάξεις. Το ξεπούλημα αυτό συνεχίζεται μέχρι και σήμερα. Η Ελλάδα δίνει χώρο στους Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές να επενδύσουν. Δίνει το μεγαλύτερο ποσό σχετικά με το ΑΕΠ της στο NATO, συγκριτικά με τις άλλες χώρες-μέλη του. Οι επιβολές των μνημονίων και των οικονομικών μέτρων για την καταλήστευση του λαού μας, δείχνει ολοφάνερα ποιος είναι αυτός που πληρώνει τις επιδιώξεις τους αλλά και την διόγκωση του πλούτου των ξένων αστικών τάξεων. Η ελληνική αστική τάξη αγοράζει όπλα και φρεγάτες και παραδίδει όλο το στρατιωτικό και πολεμικό δυναμικό που διαθέτει για τα πολεμικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα της αμερικάνικης αστικής τάξης. Όλα τα παραπάνω, αποτελούν τα πιο εμφανή στοιχεία για να περιγράψει κανείς ότι δίνει γη και ύδωρ στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές.

Θα αναρωτηθούμε και εμείς, λοιπόν, τι προσπαθεί να κερδίσει η αστική τάξη της Ελλάδας ξεπουλώντας όλα τα υπάρχοντά της. Παρότι η ελληνική αστική τάξη θα ήθελε να αναβαθμίσει τον ρόλο της στην διεθνή κατάσταση, κερδίζοντας στον ανταγωνισμό που έχει με την τουρκική αστική τάξη, δεν έχει ακόμα τα αποτελέσματα που θα ήθελε. Όσο κι αν γκρινιάζει και να προσπαθεί να κερδίσει καλύτερη θέση απέναντι στη Τουρκία και σε άλλες αστικές τάξεις, ο παράγοντας της υποτα-

γής στα ξένα αφεντικά της βάζει εμπόδιο σε αυτά που θέλει να αποκομίσει. Γι' αυτό και έχει αποφασίσει να παίξει τον ρόλο του καλύτερου σύμμαχου στο NATO, με την ελπίδα ότι θα της δοθεί καλύτερη θέση μέσα στους διεθνείς ανταγωνισμούς.

Η εξάρτηση της χώρας μας και η υποταγή της στον αμερικάνικο-ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό κάνουν τις επιδιώξεις της αστικής μας τάξης όλο και πιο επικίνδυνες. Το ξεπούλημα της χώρας μας από τη μία δημιουργεί νέες συνθήκες ακρίβειας και φτώχειας για τον λαό, και από την άλλη τον βάζει να εμπλέκεται στα πολεμικά σχέδια των ισχυρών. Η επιλογή της να πρωτοστατήσει στα σχέδια του NATO στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή, την βάζει στο στόχαστρο του αντίπαλου ιμπεριαλιστή - της Ρωσίας. Είδαμε τις απειλητικές δηλώσεις της Ρωσίας προς την Ελλάδα, και αντιλαμβανόμαστε

ότι σε οποιαδήποτε περίπτωση σύγκρουσης ή πολεμικού επεισοδίου, ο λαός θα είναι αυτός που θα σφαγιαστεί για τα ξένα συμφέροντα.

Ωστόσο, ο κίνδυνος της συμμετοχής της Ελλάδας σε κάποιο επεισόδιο δεν εξαρτάται μονάχα από τις σχέσεις που διαμορφώνονται στο ταμπλό των ιμπεριαλιστικών αντιπαραθέσεων των κυρίαρχων δυνάμεων. Η αστική τάξη της γειτονικής μας χώρας, της Τουρκίας, αποτελεί τον κυρίαρχο ανταγωνιστή της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας. Οι γεωστρατηγικές αντιπαραθέσεις μεταξύ τους αποτελούν φαινόμενο που κρατάει από τη γέννηση του ελληνικού κράτους και επεκτείνεται μέχρι και σήμερα. Στο τραπέζι έχει μπει εδώ και χρόνια η ΑΟΖ που βρίσκεται στα σύνορα με την Τουρκία. Στόχος της αστικής τάξης της Ελλάδας είναι να αποκτήσει ρόλο στην ευρύτερη περιοχή, επιδίωξη που συγκρούεται με τα συμφέροντα της τουρκικής αστικής τάξης. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός εύφλεκτου κλίματος, όπου είναι απροσδιόριστο το πότε και το πώς θα πυροδοτηθούν νέες εξελίξεις - πάντα σε βάρος των λαών. Το

ιμπεριαλιστικά κέντρα, κρίσιμος παίκτης στην ευρύτερη περιοχή. Ιδιαίτερα μετά τον πόλεμο στην Ουκρανία και τον μεσολαβητικό ρόλο που επιδιώκει η Άγκυρα, οι «μετοχές» της Τουρκίας, ως χώρα συνορεύουσα με τη Ρωσία, μάλλον ανεβαίνουν. Αυτό έχει ως συνέπεια μια έντονη ενόχληση, αμηχανία και ανασφάλεια της ελληνικής αστικής τάξης που βλέπει ότι η πολιτική της υποτέλειας και της εξάρτησης δεν αποδίδει τα προσδοκώμενα. Οι ΗΠΑ, όσο θερμές δηλώσεις και να κάνουν, έχουν τα δικά τους γεωπολιτικά συμφέροντα. Η επάνοδος της Τουρκίας στις επιθετικές στοχεύσεις του NATO είναι εμφανής αμερικάνικος στόχος, που όσο πλησιάζει τόσο δημιουργεί πονοκεφάλους στην εγχώρια αστική τάξη. Η αστική τάξη της Ελλάδας όσο και να απογοητεύεται από την προσφορά της Τουρκίας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια της Δύσης, είναι αναγκασμένη να συνεργαστεί με την Τουρκία όταν της το προστάξουν. Αυτό δεν αποτελεί φαινόμενο που μπορεί να μας καθησυχάσει. Τα θερμά επεισόδια για τις επιδιώ-

ξεις των δύο αστικών τάξεων θα συνεχίζονται όσο οι λαοί δεν βάλουν φραγμό στα σχέδιά τους.

Ο κίνδυνος για τους λαούς των δυο χωρών διογκώνεται όσο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός των Ιμπεριαλιστών και κύρια ΗΠΑ και Ρωσίας οξύνεται. Μπροστά στην νέα κατάσταση που διαμορφώνεται σε παγκόσμιο επίπεδο και οι δυο χώρες θα γίνουν ακόμα πιο επιθετικές και επικίνδυνες για τους λαούς τους. Είναι αναγκαίο όσο ποτέ άλλοτε οι δυο λαοί να παλέψουν σε κοινό μέτωπο ενάντια στον πόλεμο και στον ιμπεριαλισμό. Ενάντια στους φονιάδες αυτού του πλανήτη

και τους ντόπιους υποτακτικούς τους που θέλουν να μας εμπλέξουν στα επικίνδυνα σχέδιά τους. Η πιο έμπρακτη αλληλεγγύη στον λαό της Ουκρανίας και σε κάθε λαό αυτού του κόσμου που δοκιμάζεται από την δολοφονική επεμβατική πολιτική των ιμπεριαλιστών είναι το να φύγουν οι βάσεις και Αμερικάνοι από την περιοχή. Είναι να σταματήσει η χώρα μας να είναι ένα ορμητήριο των ιμπεριαλιστών όπου συνεχώς δηλώνει πρόθυμο σε όλους τους τόνους ότι μπορεί να εμπλακεί και περαιτέρω άμα του ζητηθεί. Μόνο μέσα από μια τέτοια πορεία θα μπορέσουν ο λαοί των δύο χωρών αλλά και οι λαοί όλου του κόσμου να δούνε καλύτερες μέρες.

αφήγημα που αναπαράγουν τα αστικά ΜΜΕ (και που υιοθετεί και κομμάτι της ρεφορμιστικής Αριστεράς) περί επιτιθέμενης Τουρκίας και αμυνόμενης Ελλάδας, στοχεύει στην επιδίωξη της «εθνικής ομοψυχίας» και στον αποπροσανατολισμό του λαού για το ποιος είναι ο πραγματικός υπεύθυνος για τις εξελίξεις. Παράδειγμα για το παραπάνω αποτελεί το αφήγημα για την καταπάτηση της ΑΟΖ μόνο από την πλευρά της Τουρκίας. Πουθενά δεν ακούγεται η προσδοκία της αστικής τάξης της Ελλάδας για επέκταση των 12 μιλίων στην ΑΟΖ. Οι ιμπεριαλιστές-προστάτες της, ωστόσο, δεν διατίθενται να κάνουν τον στόχο της πραγματικότητα, αφού μέσα από τους τυχοδιωκτισμούς που αναπτύσσονται εξυπηρετούν τα δικά τους συμφέροντα. Η τουρκική άρχουσα τάξη εξακολουθεί να θεωρείται από τα υπερατλαντικά και ευρωπαϊκά

Αγώνες απέναντι στον εργασιακό μεσαίωνα του σήμερα

Σουρλίγκας Παναγιώτης,
HMMY Ξάνθης

Το τελευταίο διάστημα η κρίση του συστήματος είναι όλο και πιο φανερή και πλήττει άμεσα τα φτωχά νοικοκυριά των χαμηλότερων στρωμάτων. Οι ανατιμήσεις και η ακρίβεια χτυπάνε κόκκινο. Η διαβίωση φαντάζει βουνό πλέον για κάποιον που τα έβγαζε πέρα οριακά ένα προηγούμενο διάστημα, ενώ η ανεργία και η φτώχεια αυξάνουν κατακόρυφα. Σε συνδυασμό με την πανδημία και την υγειονομική κρίση, η κυβέρνηση και το σύστημα βρήκαν την ευκαιρία να περάσουν ένα κάρο νομοσχέδια που ήρθαν να τσακίσουν κάθε δικαίωμα. Στον εργασιακό τομέα θέλουν να φέρουν έναν μεσαίωνα άνευ προηγουμένου. Αυτό γίνεται ξεκάθαρα από μια απλή ανάγνωση του νόμου 4808 (Χατζηδάκη). Κατάργηση του 8ωρου, ψηφιακές κάρτες εργασίας, κατάργηση της επαναπρόσληψης μετά από απόλυση, αυξήσεις στο πλάφον των υπερωριών και ποινικοποίηση του συνδικαλισμού στους χώρους εργασίας μέσω των face control. Αυτές είναι επιγραμματικά κάποιες από τις διατάξεις ενός από τους πιο αντεργατικούς νόμους των τελευταίων ετών, που βασίζεται σε νόμους προηγούμενων κυβερνήσεων, και ήρθε για να καταπατήσει ότι εργασιακό δικαίωμα είχε απομείνει στον λαό. Η ποινικοποίηση της απεργίας και του συνδικαλισμού στους χώρους εργασίας είναι εδώ για να εξαφανίσουν κάθε προσπάθεια συλλογικής πάλης, η οποία είναι η μόνη που μπορεί και έχει ήδη προκαλέσει προβλήματα στο σύστημα. →

Παρά όμως τις στοχεύσεις της κυβέρνησης και του συστήματος, αυτό το διάστημα είδαμε να ανοίγουν μέτωπα και να ορθώνονται αντιστάσεις ενάντια στην εργασιακή βαρβαρότητα και εκμετάλλευση. Είδαμε εργάτες να συσπειρώνονται στα σωματεία τους, να πραγματοποιούν συνελεύσεις, να οργανώνονται απέναντι στην επίθεση που δέχονται και να δίνουν τακτικά το παρόν στον δρόμο, ανοίγοντας τα προβλήματά τους στην κοινωνία.

Καβάλα Οйл

Στις 21/12 είδαμε την είσοδο των ΜΑΤ στις εγκαταστάσεις της Καναλα oil, όπου οι εργάτες υπερασπίζονταν τα δικαιώματά τους απέναντι στην Energean. Η Energean Oil & Gas, που είναι υπεύθυνη για τα κοιτάσματα πετρελαίου στον Πρίνο, έλαβε δάνειο 100 εκατομμυρίων. Στον βωμό της «ανάπτυξης» λοιπόν του συστήματος, η εργοδοσία απέλυσε εργαζομένους αυθαίρετα και έβγαλε γύρω στους 70 ως διαθεσιμότητες. Απ' αυτούς που έμειναν, τα ωράρια τους θα ήταν μεταβλητά, ανάλογα με τις ανάγκες της εταιρίας. Προφανώς οι εργάτες μπροστά σ αυτήν την αυθαιρεσία δεν έμειναν άπραγοι. Ξεκίνησαν έναν αγώνα που από την πρώτη στιγμή η κυβέρνηση και το σύστημα ήθελε να τον σταματήσει. Έτσι οι δυνάμεις καταστολής εισέβαλαν στο εργοστάσιο και έκαναν χρήση χημικών σε ένα μέρος όπου ο κίνδυνος για να δημιουργηθεί μεγάλη βλάβη και ζημιές στις γύρω περιοχές ήταν εμφανής. Έγιναν προσαγωγές, απαγγέλθηκαν κατηγορίες ενώ η εργοδοσία προχώρησε και σε εκδικητικές απολύσεις που στο σύνολο τους έχουν φτάσει τις 60, μέσα στις οποίες περιλαμβάνεται και σύσσωμο το Διοικητικό Συμβούλιο του σωματείου. Είναι ξεκάθαρος ο ταξικός πόλεμος που ξεκίνησε

η εργοδοσία. Αλλά ακόμα πιο ξεκάθαρη είναι η απάντηση των εργατών που υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους, μέσα από την ενεργοποίηση του σωματείου τους αλλά και με τη στήριξη φορέων και συλλόγων από την ευρύτερη περιοχή. Αυτός ο αγώνας που ξεκίνησε τον Δεκέμβρη συνεχίζεται μέχρι και σήμερα, με τους εργάτες ενωμένους και αποφασισμένους να μην επιτρέψουν στην Energean, στην κυβέρνηση και το κεφάλαιο να τους πετάξουν στον δρόμο και να κάμψουν κάθε αντίσταση που προβάλλεται.

Cosco

Στις 25 Οκτώβρη, στο λιμάνι του Πειραιά, στο κότεργο της κινεζικής Cosco, συνέβη ακόμα μία δολοφονία εργάτη. Ο 46χρονος εγκλωβίστηκε ανάμεσα στις ράγες που κινούνται οι γερανογέφυρες και έγινε άλλη μια θυσία στον βωμό του κέρδους. Τα συστημικά ΜΜΕ καθώς και η εταιρία έδειξαν φοβέρα αντανάκλαστικά για να αποτινάξουν κάθε ευθύνη από πάνω τους και να ρίξουν το φταίξιμο στην «κακιά στιγμή». Δεν υπάρχει όμως κακιά στιγμή

μή. Οι συνθήκες εργασίας στις συγκεκριμένες εγκαταστάσεις είναι άθλιες. Οι εργάτες κινδυνεύουν καθημερινά να χάσουν την ζωή τους για ένα κομμάτι ψωμί. Οι απλήρωτες υπερωρίες, τα ωράρια λάστιχα, οι κόντρα βάρδιες, οι ατομικές συμβάσεις και το πετσόκομμα των εργασιακών δικαιωμάτων είναι οι συνθήκες στις οποίες καλείται να δουλέψει κάποιος στην συγκεκριμένη εταιρία. Η απάντηση των υπόλοιπων εργατών στο άκουσμα του θανάτου του συναδέλφου τους έφερε άμεσες αντιδράσεις, καθώς θα μπορούσε πολύ απλά ο καθένας να βρίσκεται στην θέση του. Έτσι ξεκίνησε ένας απεργιακός αγώνας που διεκδικούσε μέτρα προστασίας στην δουλειά τους, κατάργηση των κόντρα βαρδιών, συμβάσεις πλήρους απασχόλησης και να μετατραπούν οι συμβάσεις σε συλλογικές. Η εταιρεία αντιμετώπισε με χλεύη τα δίκαια αιτήματα των εργατών και αρνήθηκε αρχικά να τους εξασφαλίσει τα παραπάνω. Ο αγώνας λοιπόν, συνεχίστηκε για μέρες, σε σημείο που δημιουργήθηκε πρόβλημα στο λιμάνι του Πειραιά, στην εταιρεία και συνάμα στο κεφάλαιο. Τότε, μετά την πίεση του κόσμου και των εργατών που ήταν ακόμα σε απεργία η εργοδοσία δέχτηκε να συνδιαλλαχθεί με τους εργάτες. Ως αποτέλεσμα η εργοδοσία δέχτηκε κάποια από τα αιτήματα, πλην των συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Βέβαια ούτε αυτά που δέχτηκαν πραγματοποιήθηκαν και ο αγώνας συνεχίζεται με απεργιακές κινητοποιήσεις και φρένο των εργατών που έχουν ως στόχο ένα πράγμα: να βάλουν φρένο στην αυθαιρεσία και την κατακρεούργηση των δικαιωμάτων τους.

ΛΑΡΚΟ

Άλλος ένας εργατικός αγώνας βρίσκεται σε εξέλιξη στα εργοστάσια εξόρυξης και διακίνησης πρώτων υλών της ΛΑΡΚΟ. Η κυβέρνηση, στον δρόμο

που χάραξαν οι προηγούμενες, προχωρά στην ιδιωτικοποίηση του εργοστασίου. Αυτό σημαίνει πως, με σκοπό το να μπει η εταιρία σε πλειστηριασμό, απέλυσε όλους του εργαζόμενους, και συνεπώς 300 απ' αυτούς που ζούσαν στις εγκαταστάσεις της εταιρίας πετάχτηκαν στον δρόμο. Η κυβέρνηση για να «χρυσώσει το χάπι» διαβεβαίωσε πως ο νέος εργοδότης θα επαναπροσλάβει κάποιους, λόγω εμπειρίας. Χωρίς κανέναν ενδοιασμό λοιπόν το σύστημα της φτώχειας και της εκμετάλλευσης προχωράει αβίαστα το πλάνο του. Οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ, όλο αυτό το διάστημα έχουν πραγματοποιήσει κινητοποιήσεις, μαζί με συλλόγους και φορείς. Είναι ένας αγώνας που συνεχίζεται εδώ και χρόνια, ένας αγώνας δίκαιος για να μην βρεθούν τόσες οικογένειες στον δρόμο. Παρά τις προσπάθειες των κυβερνήσεων να πραγματοποιήσουν τα σχέδια τους ήπια και μέσω νομικίστικων διαδικασιών, οι εργάτες ύψωσαν τις αντιστάσεις τους, προσπαθώντας να βάλουν φρένο στην ασυδοσία που είδαν να πέφτει στις πλάτες τους.

Ρεφορμιστικές αυταπάτες και προοπτική των αγώνων

Μέσα από αυτούς τους αγώνες αυτούς λοιπόν γίνεται αντιληπτό πως το μέλλον είναι δυσβάσταχτο όσο προχωράει και εντείνεται η επίθεση. Ο εργασιακός μεσαίωνας είναι εδώ. Ο ν. 4808 εφαρμόζεται ήδη. Όλο το προηγούμενο διάστημα οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και οι εργατοπατέρες έβαζαν εμπόδια και ταβάνι στις κινητοποιήσεις κατά του νόμου. Ακύρωναν και εμπόδιζαν απεργίες, θέλοντας να κινηθούν στα νομικά πλαίσια της δικαιοσύνης που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ισχυρών και της άρχουσας τάξης. Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνταν, και ακόμα κινείται, και το ΚΚΕ. Φάνηκε η στάση τους και η διάθεση τους στο να δυναμώσει ο αγώνας όταν γινόταν ουρά των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ που ακύρωναν απεργίες, ενώ παρά τα ξεπουλήματα οι εργάτες και οι εργαζόμενοι προχωρούσαν σε απεργίες και κινητοποιήσεις. Και φάνηκε και ο δρόμος που θέλουν να βάλουν τους αγώνες με το σταμάτημα της απεργίας διαρκείας στην Cosco. Τότε που ενώ άρχισε να δημιουργείται πρόβλημα στην εταιρία και η ζυγαριά ήταν έτοιμη να γύρει υπέρ των αγωνιζόμενων εργατών, με συγκεκριμένη πολιτική ευθύνη, η ηγεμονία του ΠΑΜΕ στο σωματείο έβαλε τον αγώνα στον πάγο, μέχρι βέβαια να συνεχίσει αφού το τυράκι που κούνησε η εργοδοσία δεν το «τσίμπησαν» οι εργάτες. Αυτά βέβαια είναι τα αδιέξοδα της ρεφορμιστικής τους άποψης, η οποία κινείται στα πλαίσια του συστήματος και στην συζήτηση με αυτό και η οποία ως αποτέλεσμα θα έχει την απογοήτευση και την απομάκρυνση, και συνάμα την αποδυνάμωση του κινήματος. Μιας άποψης που έρχεται να βάλει το λαό και

τη νεολαία σε μια λογική ανάθεσης και αντιπροσώπων, που βγάζει το καθήκον για συλλογική πάλη και διεκδίκηση.

Συλλογική πάλη στον δρόμο της ανατροπής

Επομένως, μέσα σε αυτήν την συγκυρία, η απάντηση δεν μπορεί να δοθεί παρά μόνον μέσα από την κοινή πάλη, την αλληλεγγύη και την αλληλοστήριξη. Σωματεία εργαζομένων, από κοινού με τον υπόλοιπο λαό θα πρέπει να μπουνέ σε κατεύθυνση πάλης με στόχο την ανατροπή του νόμου- εκτρώματος Χατζηδάκη. Ο κοινός απεργιακός αγώνας, οι διαδηλώσεις και οι κινητοποιήσεις είναι τα όπλα στα χέρια των εργαζομένων που έρχεται το σύστημα να ποδοπατήσει και να εξευτελίσει. Η εφαρμογή του νόμου συμβαίνει και θα συνεχίσει, όσο δεν δίνεται απάντηση. Η μεσαιωνικών χαρακτηριστικών αγορά εργασίας θα γίνει ακόμα χειρότερη όσο προχωράει η εφαρμογή. Με έναν νόμο που δίνει το ελεύθερο ουσιαστικά σε εργοδότες να κάνουν ότι θέλουν, η αυθαιρεσία και η αδικία θα πέσει στις πλάτες των εργαζομένων που θέλουν να βγάλουν τα προς το ζην. Εκεί λοιπόν η λύση είναι μία. Οι λογικές συνδιαλλαγής με το κεφάλαιο έχει φανεί πως έχουν ως αποτέλεσμα την απογοήτευση και την χειρότερη καταπίεση των εργαζομένων. Ο δρόμος της ανατροπής είναι αυτός που μπορεί να δώσει απαντήσεις και αποτέλεσμα, και όχι η εναρμόνιση με το σύστημα και τις επιταγές των ιμπεριαλιστών. Όσο ο λαός αγωνίζεται, τόσο το σύστημα θα πιέζεται και θα έρχονται νίκες.

Οι φοιτητές μαζί με τον λαό στον αγώνα

Από το πλευρό του εργαζόμενου λαού δεν μπορούν να λείπουν οι φοιτητές, οι οποίοι βλέπουν τα κεκτημένα τους να παίρνονται πίσω με αμείωτους ρυθμούς. Ο νόμος 4777 (Κεραμέως), που πέρασε εν μέσω πανδημίας, έφερε ήδη τις διαγραφές, τα πειθαρχικά, τα όρια φοίτησης, την ΕΒΕ και την πανεπιστημιακή αστυνομία. Ένας νόμος που θέλει να πετάξει από τα πανεπιστήμια τα παιδιά των χαμηλότερων στρωμάτων και να τα ωθήσει σε πιο τεχνικά επαγγέλματα, με βάσει τις ανάγκες του κεφαλαίου. Σε συνδυασμό με τον νέο νόμο – πλαίσιο έρχεται ένας άνευ προηγουμένου κατακερματισμός των πτυχίων. Επομένως μιλάμε για μαύρο μέλλον. Το πτυχίο θα καταλήξει να είναι ένα αποδυναμωμένο «κουρελόχαρτο» με το οποίο θα πρέπει ο νέος να παλέψει να βρει μία δουλειά σ αυτή την αγορά εργασίας χωρίς κανένα απολύτως δικαίωμα. Εκεί γεννάται λοιπόν το καθήκον στους φοιτητές, μέσα από τους συλλόγους τους, να συμπορευτούν με τα πληττόμενα στρώματα της κοινωνίας. Μέσω του κοινού αγώνα η προοπτική της αλλαγής της κατάστασης είναι εφικτή. Μόνο έτσι θα μπορέσει ο λαός και η νεολαία να κερδίσει όλα όσα της πήραν και να βάλει φρένο στα σχέδια του συστήματος της σήψης και της δυσωδίας.

Καταληκτικά, βρισκόμαστε στην εποχή που συμβαίνουν εργατικοί και λαϊκοί αγώνες. Εποχή όμως που απαιτεί μαζικούς αγώνες συνολικά από τον λαό, την νεολαία, τα πληττόμενα στρώματα. Το σύστημα και η κυβέρνηση προχωράνε ραγδαίως την επίθεση χωρίς να δίνουν καμία σημασία στις ανάγκες και τη ζωή του λαού συνολικότερα. Σε αυτήν την κατάσταση η αναγκαιότητα για αντίσταση και διεκδίκηση είναι μεγαλύτερη από ποτέ. Παίρνοντας ως παράδειγμα των αγώνων των εργατών λοιπόν, αυτός ο δρόμος, όσο δύσκολος και αν φαίνεται, είναι αυτός που μπορεί να βάλει φρένο και να δώσει απάντηση στην επίθεση. Είναι αυτός που μπορεί να δώσει πραγματικές λύσεις και ελπίδα στον λαό και τη νεολαία.

Καπιταλισμός σε σήψη... σε άνοδο ο φανατισμός

Αντώνης Παυλίδης,
Φυσικό Πάτρας
Φωτεινή Ψύχα,
HMTY Πάτρας

Από την δημιουργία τους μέχρι και σήμερα, οι δυνάμεις της εξουσίας επιδίωκαν πάντα να έχουν σχέσεις, φανερές αλλά και υπόγειες, με τους συνδέσμους των φιλάθλων, όποια μορφή και αν είχαν αυτοί. Από τα βυζαντινά χρόνια, τον Ιουστινιανό και τους πολιτικούς του αντιπάλους, τους Βενετούς και τους Πράσινους, έως και την σημερινή καπιταλιστική αστική εξουσία και τις σχέσεις που έχει με τους διάφορους οπαδικούς συνδέσμους. Οι συνδέσεις αυτές, εξασφαλίζουν στο αστικό σύστημα μια μορφή ελέγχου πάνω στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και τη διασφάλιση των συμφερόντων τους που δεν θα μπορούσαν να διασφαλιστούν αλλιώς έχοντας την ίδια αποτελεσματικότητα.

Τον χειμώνα, για ακόμη μια φορά, γίναμε μάρτυρες μιας τυφλής οπαδικής επίθεσης με θύμα ένα αθώο παιδί μόλις 19 ετών. Από την πρώτη στιγμή ο δημοσιογραφικός εσμός κλήθηκε, από την αστική εξουσία, να αποκρύψει την πολιτική διάσταση της δολοφονίας για να προστατευτούν οι ηθικοί αυτουργοί, ενώ η αστυνομία προέβη στις συνηθισμένες, μετά από τέτοιες περιπτώσεις, εκκαθαρίσεις συνδέσμων που ουσιαστικά δεν έχουν κανένα απολύτως αποτέλεσμα. Οι δολοφόνοι παρουσιάστηκαν ως άτομα του περιθωρίου, ως αντικοινωνικά στοιχεία που μόνους ομοϊδεάτες έχουν τα υπόλοιπα άτομα του συνδέσμου τους. Τα μέσα ενημέρωσης απέκρυψαν το γεγονός πως στην σημερινή εποχή, σχεδόν όλοι οι αθλητικοί σύνδεσμοι και οι επαγγελματίες χουλιγκάνοι που γεννούν, ελέγχονται πλήρως από τους μεγαλομέτοχους των ΠΑΕ, αν όχι και από αστικές πολιτικές δυνάμεις και δρουν με την ανοχή της αστυνομίας.

Παρά τα κροκοδείλια δάκρυά τους, η αλήθεια είναι πως τέτοια φαινόμενα τρέφονται από την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε» που εφαρμόζεται, που όχι μόνο πορώνει την νεολαία της εργατικής τάξης μαθαίνοντάς της να λειτουργεί με την λογική της ζούγκλας, αλλά, επίσης, προωθεί την απολιτικοποίηση και την βία ως μια διέξοδο από την φρικιαστική πραγματικότητα του καπιταλισμού.

Γνωρίζοντας το ενδιαφέρον που υπάρχει από την νεολαία προς τις αθλητικές ομάδες, και φοβούμενοι το ξέσπασμα αγώνων και πολιτικών αντιδράσεων από τις εξέδρες, οι αστικοί θεσμοί έβαλαν όλες τις δυνάμεις τους ώστε να επιβληθεί το δόγμα του «No Politics».

Η αγανάκτηση και ο θυμός που νιώθει ο απλός λαϊκός έφηβος, που αποτελεί την πλειοψηφία της νεολαίας των γηπέδων, στρέφεται και εκτονώνεται στον αντίπαλο οπαδό βλέποντάς τον ως τον βασικό εχθρό του, αντί να στραφεί και να παλέψει ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική των κυβερνήσεων, τον εφοπλιστή, τον μεγαλοαστό και τον εργοστασιάρχη.

Έτσι, μεγάλο μέρος της νεολαίας στρέφεται στην ομαδοποίηση γύρω από το ποδόσφαιρο ως διέξοδο από το ασφυκτικό κλίμα που βιώνει και στην τυφλή οπαδική βία ως μέσο ξεσπάσματος. Η εντεινόμενη επίθεση στο δικαίωμα στην εκπαίδευση, η ακρίβεια, η φτωχοποίηση των λαϊκών οικογενειών και η ανεργία είναι που οδηγούν τους νέους στην αγανάκτηση και την απογοήτευση και δεν τους επιτρέπουν να ελπίζουν για το μέλλον τους. Η συνεχής απαξίωση της ανθρώπινης ζωής μέσα στο σύστημα που ζούμε, που γεννά τους πολέμους, σπέρνει τον εθνικισμό και το μίσος είναι αυτά που μαθαίνουν στη νεολαία τη λογική του "δρόμου", του μεγαλύτερου ψαριού ενάντια στο μικρό, του συνεχούς κυνηγιού και ανταγωνισμού. Η έλλειψη προοπτικής, η ανάγκη κοινωνικοποίησης και αίσθησης του να ανήκει σε μια ομάδα με άτομα που βιώνουν μια παρόμοια πραγματικότητα με εσένα είναι που καθιστά την διαφυγή στον οπαδισμό για κάποιους να μοιάζει, δυστυχώς, με φυσικό επακόλουθο.

Τόσα χρόνια, συστηματικά υποθέσεις οπαδικής βίας κουκουλώνονται και αντιμετωπίζονται ως μεμονωμένα περιστατικά για να προστατευτούν οι μεγαλοπαράγοντες των ομάδων που χρησιμοποιούν τους οπαδούς για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους. Η νεολαία θυσιάζεται στους ιδιωτικούς στρατούς των ΠΑΕ, παγιδεύεται στα συμφέροντα των

μεγαλοαστών, φανατίζεται με κάλπικα ιδανικά και παραδίδει άνευ όρων όχι μόνο την σωματική της ενέργεια αλλά και την ηθική της υπόσταση στα δόντια του αστικού παρακράτους.

Μετά την δολοφονία η κυβέρνηση, όπως ήταν φυσικό, επιχείρησε να αμβλύνει την λαϊκή αγανάκτηση που προκάλεσε η ευκολία της επίθεσης και η άνεση των δραστών της. Ψηφίστηκε καινούργιος νόμος για την αντιμετώπιση της αθλητικής βίας η οποία συνοδεύτηκε και από μια τροπολογία στο άρθρο 187 του Ποινικού Κώδικα. Συνοπτικά, η τροπολογία αυστηροποιεί τις ποινές για πλημμελήματα και σε συνδυασμό με τις υπόλοιπες πτυχές του νόμου, θεωρητικά, στοχεύει να καταστείλει την δράση των συνδέσμων εντός και εκτός γηπέδων. Βέβαια, τέτοιοι νόμοι μόνο κατ' ευφημισμό καταπολεμούν την δράση των κυκλωμάτων και των οργανωμένων οπαδών καθώς μόνο στόχο έχουν να ηρεμούν την κοινή γνώμη και να την αποπροσανατολίζουν. Η περίπτωση χρήσης των νόμων αυτών είναι, σίγουρα, στα πλαίσια της καταστολής αγώνων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της αδιαφορίας τους είναι το γεγονός πως η Διεύθυνση Πρόληψης Βίας που δημιουργήθηκε το 2020 έχει στραφεί αποκλειστικά ενάντια στις διαδηλώσεις, τους αγωνιστές και τους μαζικούς αγώνες.

Το σύστημα μέσα από την κουλτούρα που προωθεί, προσπαθεί να διοχετεύσει την οργή της νεολαίας σε ανέξοδα και διαχείρισιμα, για εκείνο, μονοπάτια. Χωρίς την ουσιαστική επαφή και εμπιστοσύνη στην αριστερά, που τα παλαιότερα χρόνια είχε κερδηθεί μέσα από την εμπλοκή σε αγώνες, η νεολαία, δηλητηριασμένη από την καπιταλιστική βαρβαρότητα και νιώθοντας στο πετσί της τα κοινωνικά αδιέξοδα, συλλογικοποιείται και ομαδοποιείται σε συνδέσμους, που έστω και προσωρινά, προσφέρουν μια εικονική διαφυγή.

Απέναντι λοιπόν στο φαινόμενο της οπαδικής βίας η μόνη απάντηση είναι η πάλη ενάντια στο σύστημα που τη γεννά και τη συντηρεί, που δημιουργεί ένα ασφυκτικό κλίμα για τη νεολαία και υποβαθμίζει συνεχώς την αξία της ανθρώπινης ζωής, που γεννά την μισαλλοδοξία και τον φανατισμό!

9 Μάη Η αντιφασιστική νίκη των λαών

Χρήστος Κατρινάκης,
τμ. Μαθητικού Πανεπιστήμιο Κρήτης
Φωτεινή Μπαϊμάκη,
τμ. Γεωπονίας ΕΛΜΕΠΑ

Τη νύχτα της 8ης Μαΐου, περασμένα μεσάνυχτα ώρα Μόσχας, τελειώνει οριστικά ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, με την άνευ όρων παράδοση των γερμανικών δυνάμεων. Η νίκη των λαών κατά του φασισμού έδειξε τη δύναμη και την προοπτική του λαϊκού κινήματος, ωστόσο αποτελεί μια επικίνδυνη ανάμνηση για το σύστημα, για αυτό και συχνά προσπαθεί να διαστρεβλώσει και να παραποιήσει πολλά σημεία της ιστορίας. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια ιδεολογικής χειραγώγησης από το σύστημα, βρίσκεται και η θεωρία των δύο άκρων, που έρχεται να « θολώσει τα νερά » και να δημιουργήσει σύγχυση στο λαό για το τι είναι φασισμός, ποια είναι η ρίζα του, καθώς και ποιος είναι εχθρός και φίλος του.

Η συνεισφορά της ΕΣΣΔ και η στάση των Δυτικών

Εδώ θεωρούμε απαραίτητο να κάνουμε μία αναφορά στα γεγονότα εκείνης της περιόδου και ιδιαίτερα στο ρόλο της ΕΣΣΔ. Το διάστημα πριν το πόλεμο, οι Δυτικοί αγνοούν τις συνεχείς προτάσεις της Σοβιετικής Ένωσης για συνεργασία που θα έφραζε το δρόμο στον Χίτλερ- αντίθετα επιτρέπουν τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας και ενθαρρύνουν τις κατακτητικές βλέψεις της. Καθόλου κρυφή επιδίωξη που ένωνε όλους τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές ήταν η καταστροφή της Σοβιετικής Ένωσης και ήλπιζαν ότι η ναζιστική Γερμανία θα έκανε τη βρώμικη δουλειά για εκείνους. Μόνο μετά το σύμφωνο μη-επίθεσης Μολότοφ-Ρίμπεντροπ θορυβούνται και τις παραμονές της εισβολής του Χίτλερ στη Γαλλία είναι ξεκάθαρο πλέον ότι πρέπει να θεωρηθεί εκείνος ο κύριος εχθρός. Η ΣΕ ωστόσο παραμένει ο πριν και μετά εχθρός των ιμπεριαλιστών. Κρυφή ελπίδα τους να αλληλοφθαρούν ΣΕ και Γερμανία όσο γίνεται περισσότερο. Έτσι συμμετέχουν « διακριτικά » στον πραγματικό πόλεμο.

Μεγάλος Πατριωτικός Πόλεμος - Ανατολικό μέτωπο

Ο Κόκκινος Στρατός στο Ανατολικό μέτωπο αντιμετώπισε το μεγαλύτερο μέρος της επίθεσης των ναζιστικών ορδών. Είναι χαρακτηριστικό ότι από τα 70-85 εκατομμύρια θανάτους που εκτιμάται ότι προκάλεσε ο Β΄ΠΠ, 40 εκατομμύρια συνέβησαν στο Ανατολικό μέτωπο. Οι Δυτικοί άνοιξαν δεύτερο μέτωπο στην Ευρώπη μόνο μετά τον Ιούνιο του '44 και αφού ήταν πλέον ξεκάθαρο, ήδη από τη μάχη του Στάλινγκραντ, ότι ο Κόκκινος Στρατός μπορούσε να συντρίψει τη Βέρμαχτ μόνος του. Έτσι, στο μεγαλύτερο μέρος του πολέμου οι Δυτικοί συμμετείχαν στον πόλεμο... μέσω του Κόκκινου Στρατού και επενέβησαν περισσότερο για να μην τον αφήσουν να νικήσει μόνος του.

Συμπερασματικά, ο Κόκκινος Στρατός ήταν αυτός που αντιμετώπισε τη φασιστική απειλή. Με τρομερές απώλειες, χάριν στην αυτοθυσία του Σοβιετικού λαού αλλά και τη σωστή καθοδήγηση του Στάλιν κατάφεραν να συντρίψουν το Γερμανικό ιμπεριαλισμό και να του δώσουν τη χαριστική βολή.

Η « θεωρία των δύο άκρων »

Από το 2009, θεσπίζεται στις 23 Αυγούστου η « Ευρωπαϊκή Ημέρα Μνήμης για τα Θύματα του Σταλινισμού και του Ναζισμού ». Είναι μια προσπάθεια του συστήματος να εν-

σχύσει το αφήγημα των δύο άκρων, με στόχο τον αποπροσανατολισμό και την διαστρέβλωση της ιστορίας. Το κλασικό μοντέλο που θέλει « ακροδεξιά » και « ακροαριστερά » να βρίσκονται στα αντίθετα άκρα του πολιτικού φάσματος, λυγίζεται για να γίνει ένα πέταλο (horseshoe theory). Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, τα « δύο άκρα » είναι ίδια ως « ολοκληρωτικά καθεστώτα », « ακραίες ιδεολογίες » με πολλά κοινά γνωρίσματα. Αυτή η γελοία απλούστευση

της ταξικής πάλης και της αντίθεσης κεφαλαίου-εργασίας και παρουσιάζει τις κυβερνήσεις των αστών ως το κέντρο, δηλαδή το « αντικειμενικά καλό », από το οποίο φασισμός και κομμουνισμός έχουν απόσταση... ίση κατ' απόλυτη τιμή. Αποκρύπτεται βέβαια η πραγματική φύση του και το γεγονός ότι αποτελεί το « μακρύ χέρι του συστήματος », το « φίδι » που γεννά το σύστημα κάθε φορά που βρίσκεται σε κρίση- από το 1930 μέχρι σήμερα.

Σκοπεύουν να κρύψουν ποιοι νίκησαν όντως τον φασισμό, ποια ήταν η συνεισφορά του Κόκκινου Στρατού και της ΣΕ γενικότερα στην πάταξη της ναζιστικής απειλής . Οι φρικαλεότητες του ναζισμού είναι ανεξίτηλα χαραγμένες σε όλο τον κόσμο, για αυτό το σύστημα στην προσπάθεια του να αμαυρώσει την έννοια και το ρόλο της Αριστεράς προσπαθεί με κάθε τρόπο και σε κάθε ευκαιρία να την συνδέσει με αυτόν.

Η φασιστικοποίηση του σήμερα

Το σύστημα καθημερινά προσπαθεί να πνίξει κάθε φωνή αντίστασης, με την επίθεση που εξαπολύει στα σωματεία, στο φοιτητικό κίνημα και στις μαζικές διαδηλώσεις. Θέλει χώρους εργασίας και σπουδών αποστειρωμένους πολιτικά, με αποξενωμένο τον κόσμο που κινείται σε αυτούς, ώστε να του είναι ευκολότερο να επιτεθεί σε δικαιώματα και ελευθερίες. Έτσι εντείνεται η φασιστικοποίηση, την οποία είδαμε να οξύνεται ιδιαίτερα μέσα στη πανδημία με τις απαγορεύσεις και την έντονη καταστολή.

Τα γεγονότα αυτά σε συνδυασμό με τη συστηματική μιντιακή προπαγάνδα, που μιλάει για «κόκκινους φασίστες» και εξανθρωπίζει ναζι, διαστρεβλώνει την ιστορική συνείδηση του λαού για τους αγώνες που έδωσε η αριστερά στο παρελθόν και αυτά που πέτυχε. Ως αποτέλεσμα, πολύς κόσμος απομακρύνεται από το κίνημα, αντί να αποτελέσει μέρος του και ο αγωνιζόμενος λαός δεν έχει τα ιδεολογικά και πολιτικά εφόδια να κατευθύνει την πάλη του προς μια σωστή κατεύθυνση, με στόχο τη διεκδίκηση μιας καλύτερης ζωής και την ανατροπή της παρούσας κατάστασης.

Όλα τα παραπάνω, στενεύουν την προοπτική του λαϊκού κινήματος στη σημερινή εποχή, οδηγούν σε λογικές συμβιβασμού και υπακοής. Ακόμα και στον κόσμο που αγωνίζεται και στρέφεται στη συλλογική πάλη, όσον αφορά τη θεωρία των δύο άκρων, συναντάμε πολλές φορές σύγχυση. Η ιδεολογική κυριαρχία του συστήματος δίπλα στην αποσυγκρότηση του εργατικού - λαϊκού κινήματος έχουν ως αποτέλεσμα ακόμη και προοδευτικός κόσμος να αναπαράγει άθελά του συστημικές θεωρίες. Αποτελεί καθήκον του κινήματος να αποκαταστήσει την ιστορική μνήμη στο σήμερα αναδεικνύοντας ποια είναι η ρίζα του φασισμού και πως ο κομμουνισμός πάλεψε (και νίκησε!), δείχνοντας την προοπτική για την εξάλειψή του στις κόκκινες ιδέες.

Τα όμορφα χωριά όμορφα καίγονται, ξανά και ξανά...

Ελένη Δαμαλή,
(μην. ορ. πόρων) Πολυτεχνείο Κρήτης

Η ταινία «Τα όμορφα χωριά, όμορφα καίγονται» καθόλου τυχαία δεν προβάλλεται σε εκδηλώσεις με αντιπολεμικό περιεχόμενο. Αποτελεί μία πολύ καλή πρόταση για όποιον θέλει να παρακολουθήσει ένα κινηματογραφικό έργο που να αγγίζει το παρελθόν, το παρόν, αλλά και το μέλλον. Πρόκειται για μια ταινία που αποτυπώνει τη συμφορά που φέρνει ο πόλεμος στους λαούς. Γυρισμένη στο τέλος του Βοσνιακού πολέμου το 1996, πραγματικά βγαλμένη από αυτόν, δίνει μια άποψη για το τι οδήγησε σε αυτόν, αλλά και τι τον ακολούθησε. Χαρακτηρίστηκε ως προφητική, καθώς παρουσιάστηκε στις αίθουσες λίγα χρόνια πριν την επόμενη τραγωδία με τους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας.

Ο σκηνοθέτης Σριντιάν Ντραγκόβιτς παρουσιάζει την εξέλιξη του πολέμου, αλλά και το πώς αυτή καθόρισε την εξέλιξη των ηρώων της ταινίας με όχι γραμμικό χρονικά τρόπο, αλλά με πολλά φλας μπακ, που εξηγούν το παρόν της αφήγησης της ταινίας. Σίγουρα δε μπορούμε να μην αναφέρουμε, για να επιβεβαιώσουμε και τη διαχρονικότητα της ταινίας, πως ο τίτλος της είναι βγαλμένος από μία περιγραφή για χωριά που καίγονταν στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο. Ακόμα και με τον τίτλο της, δηλαδή, η ταινία τονίζει τη διαχρονικότητα του πολέμου σε ό,τι έχει να κάνει με τα θύματά του.

Μια απόπειρα σύντομης περιγραφής της ταινίας, αναπόφευκτα δημιουργεί συνειρμούς με τον πόλεμο στην Ουκρανία, αλλά και με την κατάσταση που επικρατεί στα Βαλκάνια τις τελευταίες δεκαετίες. Σε ό,τι αφορά την ταινία, πραγματεύεται πώς δύο άνθρωποι που μεγάλωσαν μαζί, «αδελφωμένοι» παρά τις διαφορές τους (θρησκευτικές, εθνολογικές κ.λπ.), κατέληξαν να βρίσκονται σε αντίπαλα στρατόπεδα σε έναν πόλεμο που δεν διάλεξαν οι ίδιοι. Με αναφορές στην πολιτική περίοδο της εποχής, διαγράφεται το νήμα που κινήθηκαν οι εξελίξεις από την εποχή που οι κοινότητες εγκαινίαζαν τη σήραγγα της Αδελφότητας-Ενότητας το 1971, μέχρι τη διάλυση της ΕΣΣΔ, την 1η μέρα του πολέμου στην Βοσνία, έως και την κατάληξη του πρωταγωνιστή σε στρατιωτικό νοσοκομείο στο Βελιγράδι το 1994. Η ταινία κλείνει με τη σήραγγα να μετονομάζεται από Ευρωπαϊούς σε σήραγγα της «Ειρήνης» το 1999, στον κύριο χώρο δηλαδή που η τραγωδία του πολέμου βρήκε τους ήρωες.

Όσον αφορά τους συνειρμούς με το σήμερα,

αλλά και την επιλογή του τίτλου του παρόντος άρθρου, και μόνο το περιεχόμενό της θα έλεγε κανείς ότι αρκεί. Σε μια περίοδο που ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται, η συσχέτιση των γεγονότων του τότε με το σήμερα, μέσα από το πρίσμα της ταινίας, αποτελεί ένα έναυσμα για συζήτηση. Ένας ακόμη πόλεμος που υποκινητές του δεν είναι άλλοι από τους ιμπεριαλιστές, που για τα δικά τους συμφέροντα για το ξανά μοίρασμα του κόσμου, δε διστάζουν να κομματιάσουν χώρες και

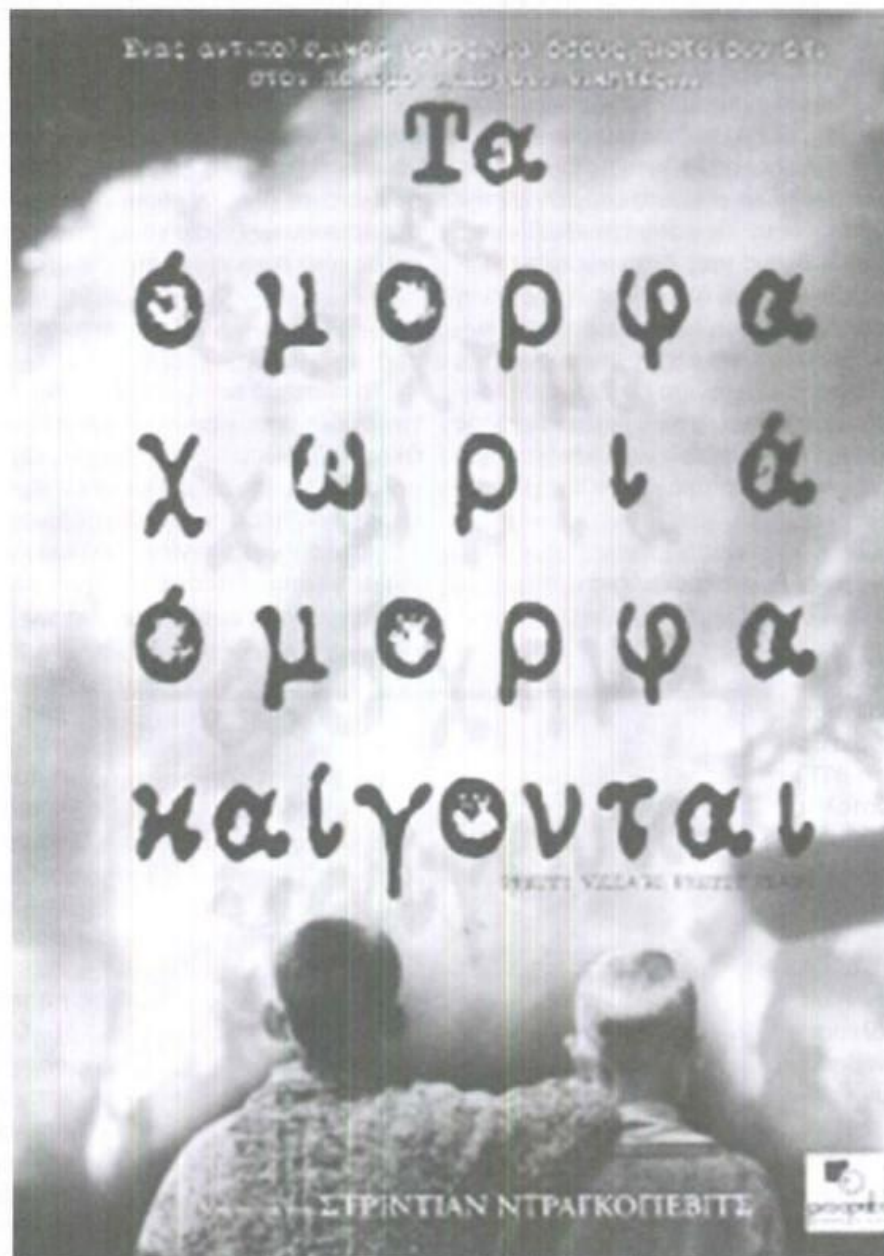
σε εκεί την κατάσταση και πόσο μάλλον τι θα την ακολουθήσει. Η απειλή ενός Γ΄ Παγκόσμιου, ή ενός πυρηνικού ή ακόμα η εκδοχή ενός πολέμου στην καρδιά της Ευρώπης, που κάποτε φάνταζαν μακριά, πλέον έχουν τεθεί, και ο πόλεμος στην Ουκρανία μετράει 2 μήνες. Ακόμα περισσότερο, ποια θα είναι η «λήξη» του ή – πιο σωστά – η έναρξη ενός νέου, είναι ζητήματα που οι λαοί τα έχουν μπροστά τους και η ανάγκη να τα απαντήσουν είναι πιο επιτακτική από ποτέ.

Και στην περίπτωση της Βοσνίας, της Σερβίας, της Γιουγκοσλαβίας που αναφέρονται στην ταινία, αλλά και της Ουκρανίας, που αφορά τη συγκυρία που διανύουμε, είναι φανερός ο ρόλος και η ευθύνη των ιμπεριαλιστών σε αυτούς τους πολέμους. Η αντιπαράθεση ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας είναι που άνοιξε τον κύκλο αίματος στα Βαλκάνια τότε και, με άλλα δεδομένα πια, στην Ουκρανία, με το ζήτημα των Βαλκανίων να τίθεται εκ νέου.

Αν θα μπορούσε να πει κανείς τι αποκομίζει από την ταινία, αλλά και τι είναι αυτό που της δίνει το αντιπολεμικό της μήνυμα, είναι η κατάσταση στην οποία έρχονται οι ήρωες της ταινίας. Τα φλας μπακ στη ζωή των πρωταγωνιστών πριν τον πόλεμο, τότε που ζούσαν, μεγάλωναν και εργάζονταν μαζί, δείχνουν πώς καταστρέφονται οι ζωές των ανθρώπων μέσα στον πόλεμο. Οι φίλιες, οι ανθρώπινες σχέσεις που μπορούν να αναπτυχθούν μεταξύ ανθρώπων διαφορετικών καταβολών, είναι αυτές που δείχνουν πως οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν. Είναι πολλά τα παραδείγματα που η αναζωπύρωση εθνικισμών και σωβινισμών έχουν καταφέρει λαούς να γίνονται πόνια στη σκακιέρα των ιμπεριαλιστών.

Μπροστά στον εφιάλτη του πολέμου, οι λαοί πρέπει να αντισταθούν στην πραγματικότητα που θέλουν να επιβάλλουν οι

ισχυροί του πλανήτη. Να παλέψουν για την ειρήνη και όχι για τον πόλεμο, για να σταματήσουν τα όμορφα χωριά όμορφα να καίγονται, ξανά και ξανά... Μόνο η πάλη των λαών ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό μπορεί να το καταφέρει αυτό!

να θυσιάζουν ζωές. Ένας πόλεμος στον οποίο ντόπιες άρχουσες τάξεις, για τα δικά τους συμφέροντα, θρέφουν τη μισαλλοδοξία, το σωβινισμό και τον εθνικισμό.

Σήμερα, που βρισκόμαστε μπροστά σε έναν πόλεμο – που πολλοί δεν περιμέναμε ότι θα φτάσει εκεί (όπως αναρωπιούνταν στην αρχή και οι πρωταγωνιστές) – είναι αναγκαίο να δούμε τι οδηγεί

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ ΜΑΣ!

ΜΑΖΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ

ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙΣ - ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΕΙΣ - ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΔΙΠΑΕ

**ΛΕΜΕ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΚΗ
ΤΟΝ ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ**

Οι συγχωνεύσεις και οι καταργήσεις τμημάτων είναι κομμάτι του νέου νόμου-πλαίσιο που ετοιμάζεται να ψηφιστεί και αποτελούν συνέχεια του νόμου 4777 και του τοπίου που διαμόρφωσε η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής

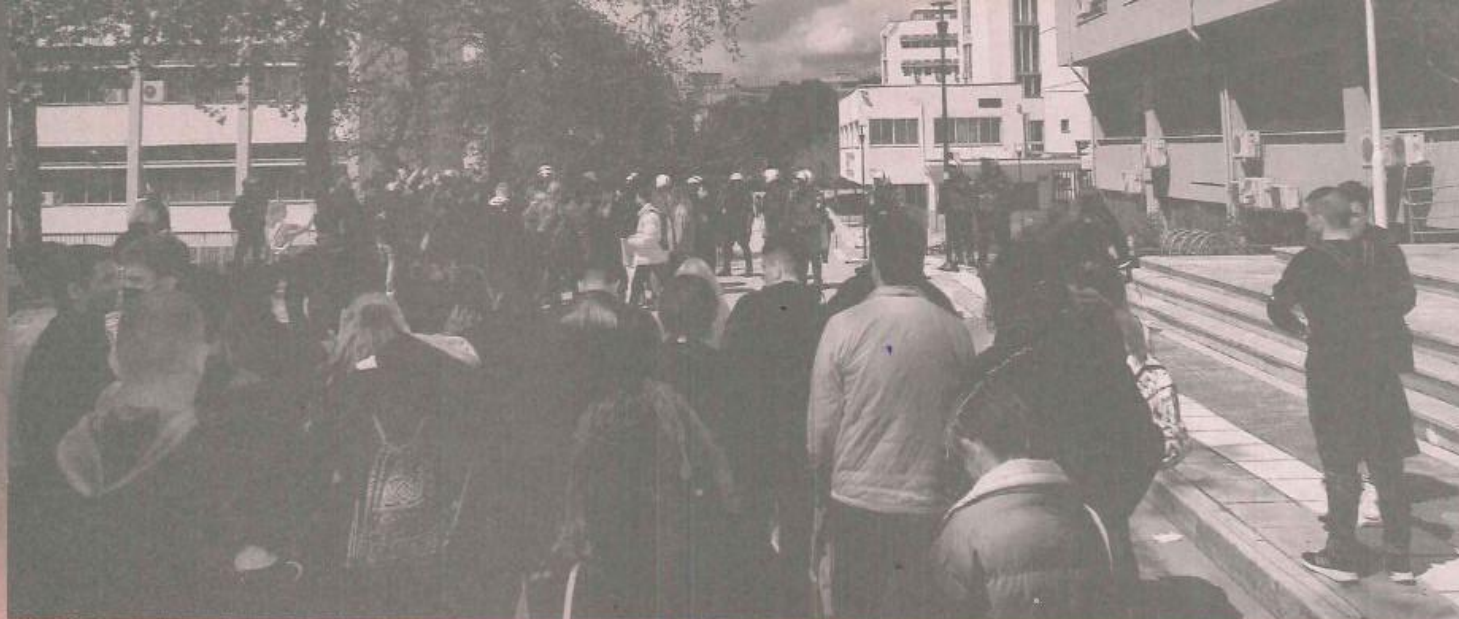
ΚΑΤΩ Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΛΑΙΣΙΟ

ΚΑΤΩ Ο ΝΟΜΟΣ 4777

- ΟΧΙ στη συγχώνευση/κατάργηση του τμήματος Μηχ. Πληροφορικής και Ηλεκτρονικών Συστημάτων
- ΟΧΙ στην μετακίνηση στις Σέρρες του τμήματος Μηχ. Παραγωγής και Διοίκησης
- ΟΧΙ στην κατάργηση του τμήματος Μηχ. Περιβάλλοντος

ΚΑΤΩ Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ-ΠΛΑΙΣΙΟ

ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΠΑΡΑΤΑΜΕ ΤΙΣ ΣΠΟΥΔΕΣ ΜΑΣ!

**ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΥΛΟ
ΤΟ ΑΣΥΛΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ!**

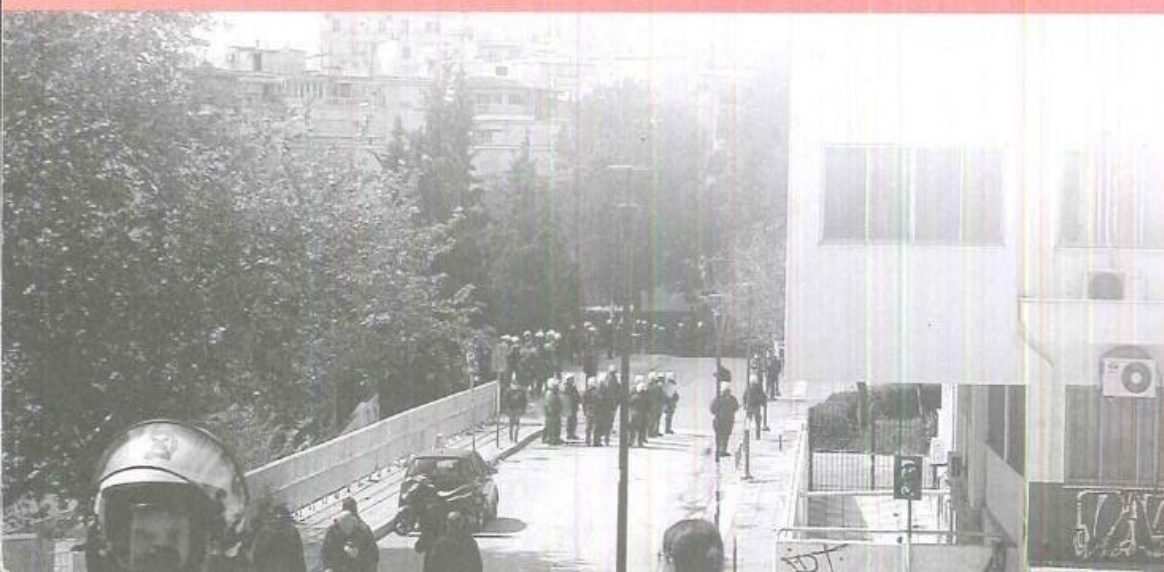
ΟΧΙ :

- Στην εισβολή της αστυνομίας στον χώρο του Ασύλου
- Στο χτύπημα σε πολιτικούς χώρους μέσα στις σχολές
- Στην εγκατάσταση της ΟΠΠΙ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Η προκλητική **εισβολή της αστυνομίας** στο ΑΠΘ μέσα στις γιορτές, και εν απουσία φοιτητών, φανερώνει τις προθέσεις της κυβέρνησης να νομιμοποιήσει το συντομότερο στις συνειδήσεις των φοιτητών την παρουσία της αστυνομίας μέσα στις σχολές. Αποτελεί μια ακόμη υπενθύμιση από το σύστημα ότι μέσα στο πανεπιστήμιο δεν θα ακούγονται **άλλες απόψεις** πέραν της συστημικής. Όσοι και όσες **εναντιώνονται** στο σύστημα και την άγρια πολιτική του, θα έρχονται αντιμέτωποι με τα γκλομπ της αστυνομίας, όπως άλλωστε προβλέπει και ο **νόμος Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη** (ΟΠΠΙ, διαγραφές και πειθαρχικά σε όσους αντιστέκονται). Δείχνει όμως και πόσο φοβούνται τη **δύναμή μας και την οργανωμένη πάλη μας!**

ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΜΑΖΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ!

**ΝΑ ΜΗ
ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ
ΣΕ ΤΕΤΟΙΕΣ
ΕΙΚΟΝΕΣ!**